

Lord

genaamd
De groote

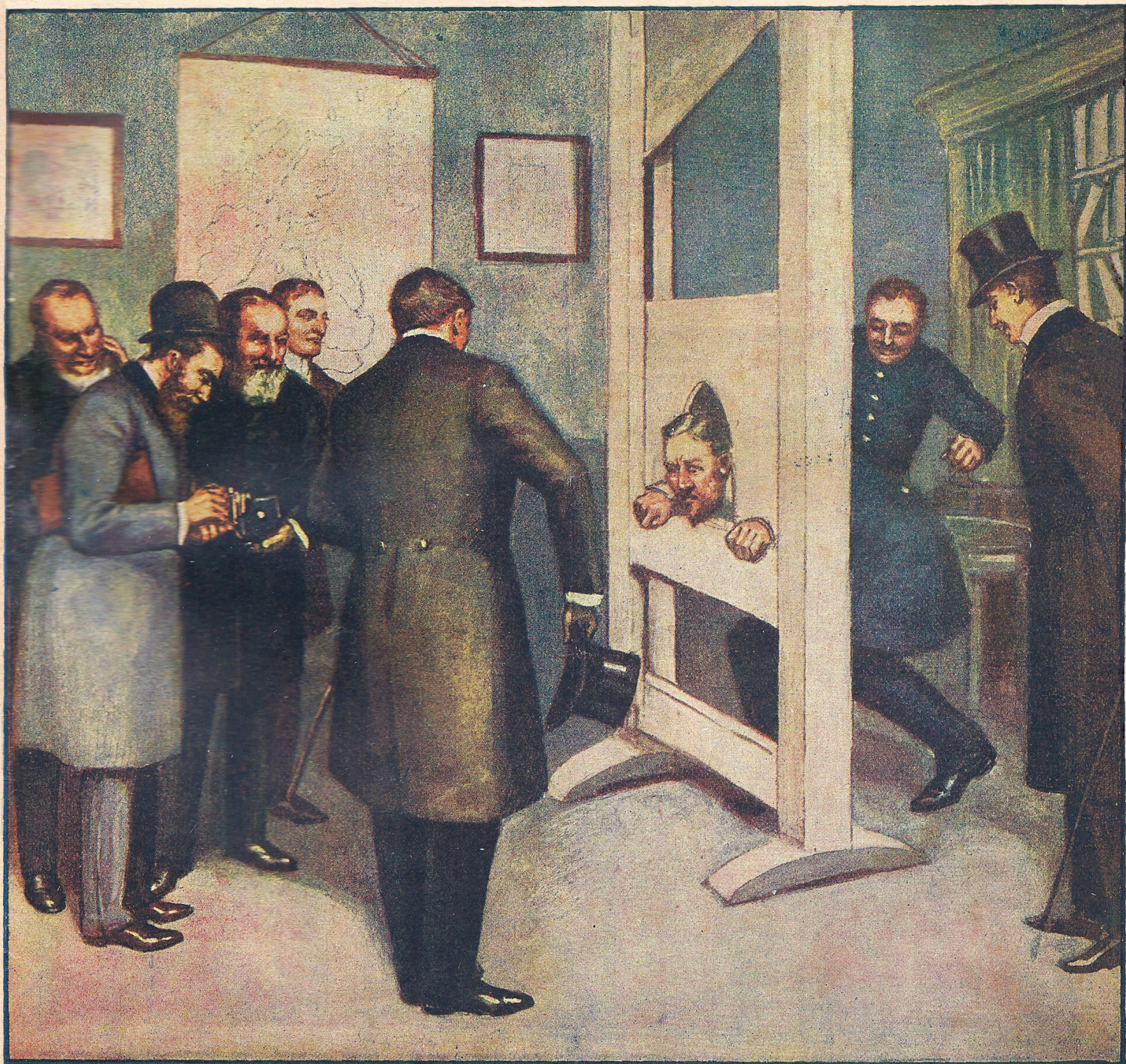
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 64

De Dievenval.

10 cents.
België 25 cent.

Beambten en reporters stonden lachend om den politie-inspecteur Baxter, die woedend uit de dievenval keek.

 Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE DIEVENVAL.

EERSTE HOOFDSTUK.

De opzienbarende weddenschap.

De korte herfstdag liep reeds ten einde en de zon neigde ten ondergang. Zij wierp hare schuine stralen in een groote kamer van een villa te Hampstead Heath, het landelijke gedeelte van de bekende voorstad van Londen en overtoog daar alle meubelen en aanwezige voorwerpen met een laag van vloeibaar goud.

De kamer werd daardoor als tot een tooververtrek, wonderbaar mooi en streelend voor het oog.

Er waren twee mannen in de kamer aanwezig en deze hadden het wonderbaarlijke effect van de gouden zonnestralen op hun omgeving bemerkt. Zij zelf stonden ook in den zonnegloed en geleken meer op sprookjes prinses dan op menschen van vleesch en bloed.

Zij legden de laatste hand aan hun toilet, dat bestond uit rokcostuum, witte das en handschoenen. De oudste der twee was een man van ruim veertig jaren, van donker uiterlijk en met donkere glanzende haren, die aan de slapen de eerste sporen van het grijs-worden begonnen te vertoonen. Er sprak echter uit de geheele figuur van dezen man een zóó

ongekende vitaliteit en zóó opbruischende levenslust, dat men eer zou gedacht hebben met een nog zeer jongen man te doen te hebben.

Vooraf kwam dit energieke uiterlijk naar voren door zijn grijze, doordringende oogen, oogen die in slechts korte tusschenpoozen allerlei uitdrukkingen konden vertoonen, nu eens zagen zij om zich heen met dien blik, die iemand als door de ziel dringt, dan weer blikten zij den tweeden persoon, die zich in de kamer bevond, met onuitsprekelijke vriendschap en goedheid aan, om het volgende oogenblik te schitteren met een gloed als van gesmolten metaal.

De man, die zich daar in die in zonnegoud badende kamer, in avondcostuum stak, de eigenaar van die fraaie, doordringende, grijze oogen was niemand anders dan Lord Edward Lister, die onder den naam John Raffles nu reeds sedert tal van jaren de geheele wereld versteld deed staan van zijn stoutmoedige daden, daden, die somwijlen lijnrecht indruischen tegen de geschreven wet, maar die altijd ten doel hadden het recht te laten zegevieren,

het menschelijke recht, de ware rechtvaardigheid te doen overwinnen, ook al was het geschreven recht en de letter der wet er lijnrecht mee in tegenspraak.

Lord Lister had zich dit doel tot levenstaak gesteld en hij werd hierin ijverig bijgestaan door Charles Brand, zijn vriend en secretaris, dien wij op het oogenblik, dat dit verhaal aanvangt, bij hem in de kamer vinden.

Het uiterlijk van Brand is eenigszins verschillend van dat van zijn vriend en meester. De secretaris toch is eer klein dan middelmatig te noemen, ofschoon hij ook zeer goed geproportioneerd is. Zijn haren zijn blond, zijn gelaat is evenals dat van zijn vriend, gladgeschoren, maar heeft een veel jeugdiger, een veel jongensachtiger uitdrukking dan van Raffles, terwijl de leuke, eeuwig lachende, blauwe oogen daar nog het hunne toe bijdragen.

De kamer waarin beiden zich bevinden, is intusschen geleidelijk in een half schemerlicht gehuld. De zon heeft, na hare laatste gouden stralen over het aardrijk te hebben uitgegoten, zich achter den horizon laten zinken en met haar is de laag vloeibaar goud uit de kamer en van de daarin aanwezige voorwerpen verdwenen.

Maar, hoewel de kamer, daardoor de hemelsche sfeer verloren en een meer aardsch voorkomen aangenomen heeft, is zij daardoor toch niet minder aantrekkelijk geworden.

Zij is, hoewel zij den beiden mannen, die daarin aanwezig zijn, tot kleedkamer dient, zeer fraai gemeubeld en legt getuigenis af van den exquisen smaak van de bewoners.

Raffles is inderdaad een man van smaak, zoowel door geboorte als door opvoeding. Zij, die zijn afstamming kennen, zullen zich daarover niet verwonderen. Zoowel van vaders als van moederszijde stroomt er edel bloed door zijne aderen.¹⁾ Maar dat alleen zou niet genoeg geweest zijn om zijn fijnen smaak te demonstreeren. De Lord bezit er ook de middelen toe. Hij is onzegbaar rijk. Zijn vermogen is buitengewoon groot, ook al worden er voortdurend groote bedragen verzonden naar noodlijdende inrichtingen, die op de openbare liefdadigheid zijn aangewezen.

Hoe dat mogelijk is, zou Charles Brand gemakkelijk kunnen vertellen, want hij is, behalve de lord zelf, de eenige, die daarvan op de hoogte is. Hij zou kunnen vertellen hoe de lord er voor zorgt, dat zijn groot vermogen steeds onaangetast blijft, niettegenstaande er telkens zulke groote bedragen voor werken

van liefdadigheid worden afgenomen. Hij zou kunnen vertellen, dat zijn vriend de gewoonte heeft er bij nacht en ontii op uit te trekken om hier en daar bezoeken te gaan afleggen. Bezoeken, door niemand verwacht en door niemand gewenscht. Bezoeken, die geen personen gelden, maar altijd en onveranderlijk één zaak, namelijk een zwijgend, zwaar meubel, gewoonlijk van ijzer of staal en den rijkdom van den eigenaar beschermend.

Maar hoe krachtig die bescherming ook is, hoe stevig, hard en taai die stalen pantserplaten ook zijn, Lord Lister weet er wel raad op. Voor hem is geen muur te dik, geen slot te ingewikkeld. Met verbluffend gemak dringt hij overal door, om weg te halen datgene en zooveel als naar zijn meening noodig is, teneinde af te nemen van hen, die te veel hebben, om het te geven aan hen, die te weinig hebben. En telkens wanneer in de bladen vermeld staat, dat de geheimzinnige gentleman-inbreker, die wegens zijn onvindbaarheid door de politie den bijnaam heeft gekregen van den Grooten Onbekende, weer een van zijn opzienbarende inbraken heeft verricht, dan kan men een paar dagen daarna in dezelfde bladen lezen, dat Lord William Aberdeen het een of ander gesticht, een of andere inrichting voor ouden en zwakken, voor weduwen of weezen, voor oudstrijders, blinden of lammen gelukkig heeft gemaakt met een gift in contanten, die genoemde inrichting weer voor verscheidene jaren het bestaan mogelijk en zonder zorgen heeft gemaakt.

Niemand heeft het echter nog nooit in zijn hoofd gekregen, om Lord William Aberdeen den algemeen geëerden, eenigszins zonderlingen filantroop te vereenzelvigen met Lord Edward Lister. Niemand zou het ooit wagen den rijken Lord Aberdeen te verdenken van het dubbelleven, dat hij tot heil van de lijdende menschheid leidt. En zoo is het dan ook mogelijk, dat Raffles, ofschoon niemand eigenlijk weet wie hij is, onder een anderen naam met honderden van zijn stadgenooten verkeert, ja zelfs onder de oogen durft te komen van de politie-autoriteiten, die hem met een ijver, een betere zaak waardig, reeds jaren zoeken.

Onder degenen wier taak het is, zich van den persoon van den meesterdief te verzekeren behoort in de eerste plaats genoemd te worden de hoofd-inspecteur der Londensche recherche, Phileas Baxter, die als hoofd en leider van het detective-bureau Scotland Yard den meesterdief een eeuwige haat heeft gezworen, een haat, die des te grooter is, naarmate Raffles den gek steekt met den goeden man, die, hoewel niet van kwaliteiten ontbloot,

¹⁾ Men zie daarvoor No. 10: de schilderij van de Indische.

toch niet tegen de slimheid en gewiektheid van den gentleman-inbreker op kan. Raffles kan het namelijk niet laten, telkens wanneer Baxter hem getracht heeft te arresteerden, een briefje te sturen, waarin hij hem beleefd mededeeling doet van tijd en plaats, waarop zijn volgenae streek zal plaats vinden. Maar hoewel Baxter dan alle maatregelen neemt om dien streek te voorkomen, wordt deze bijna geregeld onder zijn oogen bedreven tot onuitsprekelijke woede en ontzetting van genoemden hoofd-inspecteur en niet gering vermaak van Marholm, den inspecteur, die door Baxter tot zijn secretaris is benoemd en die het op zijn beurt niet kan laten den gek te steken met de vergeefsche pogingen van zijn onmiddellijken chef.

Daar, zooals gezegd Lord William Aberdeen, onder welken naam de Groote Onbekende ook de villa bewoont, in een der kamers waarvan wij hem zoeven bezig hebben gezien met de laatste hand te leggen aan zijn toilet, algemeen bekend en gezien is in de groote hoofdstad van het Britsche Rijk, heeft niemand en niets hem dan ook kunnen beletten lid te worden van de aristocratische Windsor Club, die hare gebouwen in Oxfordstreet heeft en waarvan slechts pairs van het Vereenigde koninkrijk, benevens enkele leden van het Koninklijke Huis lid zijn. Hij heeft het in den loop der jaren zelfs gebracht tot vicevoorzitter van deze club, hetgeen als bewijs moge strekken, dat hij bij zijn medeleden in groot aanzien staat.

Dit is dan ook inderdaad het geval en de beide mannen, die thans geheel gereed zijn met hun toilet, zijn van plan zich te begeven naar de lokalen van hun club om daar, zooals zij vaak doen, te gaan dineeren.

Het sloeg juist zeven uur, toen de beide heeren, die over hun rokcostuum, met onnavolgbare gratie, de lange zwarte cape hebben geslagen, die van binnen geheel met roode zijde is gevoerd, welke bij de minste hunner bewegingen zichtbaar wordt, de hardsteenen stoep der villa afdalen, om zich te begeven naar de groote, fraai zwart gelakte limousine, die voor het trottoir te wachten staat, met een reusachtigen chauffeur aan het stuurwiel.

Deze chauffeur is eveneens een der merkwaardigste bezittingen van den lord. Wij zeggen met voordacht: bezitting, ofschoon dat woord op het eerste gehoor minder geschikt lijkt om aan een mensch te geven, sedert de lijfeigenschap is afgeschaft. In dit geval echter is het woord niet misplaatst, want die reusachtige chauffeur beschouwt zich geheel

en al als het eigendom naar lichaam en ziel van zijn patroon, die hij met een kinderlijk vertrouwen en groote liefde aanhangt.

Voor zijn meester heeft hij alles over en zoowel het laatste greintje kracht van zijn stalen spieren, als het nietigste vezeltje van zijn gouden hart heeft hij veil voor hem.

Dat weet Lord Aberdeen en daar rekt hij ook op. Evenzeer rekt hij op zijn vriend Brand en ook eenigszins op Gaston, zijn ouden kamerdienaar, die weliswaar niet op de hoogte is van het eigenaardige leven van zijn meester, dezen toch te veel achting toedraagt, dan dat hij hem ooit zou verraden, wanneer hij toevallig het een en ander mocht te weten komen.

Twintig minuten nadat het portier voor de deur van de woning in Hampstead Heath is dichtgeklopt, stopt de auto voor de deuren van het imposante clubgebouw, dat, daar het geheel en al donker is geworden, met tientallen verlichte vensters in de drukke breede straat uitkijkt.

In de vestibule worden de heeren opgevangen door den portier, die hen weer overdraagt aan den groom, een aardig ventje met een jasje, waarop de rijen koperen knopen als de sterren gezaaid zijn en de toeschietende kellers.

De lange capes worden afgelegd en de cilinders afgegeven, waarna het tweetal de restauratiezaal binnentreedt, waar reeds verschillende tafeltjes bezet zijn met een vroolijk of ernstig babbelend gezelschap. Dames echter zou men hier tevergeefs zoeken. Alleen op buitengewone dagen wordt aan sommige leden toegestaan aan dames introductie te verleen.

Niettegenstaande het ontbreken van het schoone geslacht, zijn de heeren allen, zonder uitzondering, in avondcostuum en het is een eigenaardig gezicht, al die zwarte rokken en breede gesteven witte borsten daar in het rond te zien.

Zoodra Raffles en Brand binnenkomen, worden zij van alle kanten door hoofdknikken gegroet, ten bewijze dat zij algemeen bekend en geacht zijn.

Geheel achteraan in de fraaie, doch rustig gedecoreerde zaal vinden zij een onbezet hoektafeltje, het vaste plaatsje van den lord, waar hij altijd dineert, wanneer hij in stad is.

Daar hij altijd dineert volgens het programma van den dag en dus geen apart menu heeft uit te zoeken, heeft hij slechts de wijnsoorten uit te zoeken, waarna met opdienen een aanvang kan worden gemaakt.

Een kwartier na hun aankomst hebben zij

dan ook reeds de soep geconsumeerd en wordt de eerste gang opgediend.

Het diner loopt ten gevolge van de geschooldheid en vlugheid der bedienende kellners vlug van stapel en is om kwart over acht afgeloopen.

De zaal is inmiddels bijna leeg geloopt. De meeste leden hebben zich verwijderd en zijn naar theater of music-hall vertrokken, terwijl een groot gedeelte naar de bovenzalen is gegaan, om zich in biljartkamer of speelzaal verder voor den avond te amuseeren.

Ook Raffles en Brand begeven zich, nadat zij hunne sigaretten hebben opgestoken, naar boven en worden door de in de biljartzaal aanwezigen met luide welkomstkreten begroet.

Een der oudste leden, een elegant man, die zijn hoofd, ondanks zijn jaren en sneeuw witte haren nog kaarsrecht op de schouders draagt, staat op van den gemakkelijken clubfauteuil, waarin hij gezeten is, om Lord Aberdeen met een handdruk te begroeten. Hij is zichtbaar verheugd, dat hij hem ziet en zegt:

„Bravo, mylord, dat noem ik nog eens een verrassing. Het is lang geleden, dat wij de eer en het genoegen genoten van uw gezelschap. Naar ik vernam hebt u getrouw de voorstellingen van de opera bezocht. Zijt ge tevreden over het zomerseizoen?”

„Omgetwijfeld, lord Cramsten,” antwoordde Raffles, „het zomerseizoen is schitterend geweest en ik wil eerlijk bekennen, dat, als het operagezelschap niet op tournee was gegaan, hoezeer ik uw aangenaam gezelschap ook waardeer, ik nog niet in uw midden zou zijn verschenen.

„Nu dit echter wel het geval is, is er niets, dat mij weerhoudt weer eenige avonden van de week in uw gezelschap en dat der overige heeren door te brengen.”

Charles Brand was inmiddels ook door eenige, jongere heeren aangeklampt en weldra heerschte er een opgewekte toon en een briljante conversatie, waarin lord Aberdeen schitterde, zoodat hij door zijn medeleden als een soort orakel werd beschouwd.

„En wat is dat dan voor nieuws?” vroeg Lord Cramsten, die nog steeds met Raffles zat te praten.

„Zooals ik u reeds zei, een heel belangrijke geschiedenis, ten minste uit principieel oogpunt. Hebben de heeren de avondbladen nog niet gelezen?”

„Jawel, maar wij hebben daarin niets belangrijks gevonden,” klonken een paar stemmen.

„O, pardon,” zeide Raffles, „ik vergat u te

vragen, of gij misschien het „Berliner Tageblatt” ook hebt gelezen.”

Allen antwoordden ontkennend.

„Dat is jammer,” zei lord Aberdeen, „ik raad u aan, mijnheeren, dit blad geregelder te lezen; er vallen bij onze Duitsche naburen dingen voor, die vaak zeer belangwekkend zijn.”

„Kom,” zei de oude lord, „wij doen beter, de politiek uit onze club weg te laten.”

„Ik ben ook niet van plan mij met politiek te bemoeien,” hernam Raffles, „ik heb uitdrukkelijk gezegd, dat er in de Duitsche bladen nog wel iets anders te lezen is dan politiek.

Te Weenen is een zeer interessante geschiedenis gebeurd.”

Raffles deed eenige trekken aan zijn sigaret en zei daarna:

„Daar is namelijk een misdaad gepleegd, zoo als in de laatste jaren niet is voorgekomen; iemand die valsche banknoten maakte en die deze zelf in omloop bracht, heeft dit bekend en is daarna door zijn rechters vrijgesproken.”

„Dat is bijna ongelooflijk,” antwoordde een der aanwezigen, de beroemde Engelsche professor in het strafrecht, sir Richard Thompson, die dicht bij Raffles zat.

„Ik veronderstel, dat de bewuste correspondent, die het bericht heeft gelanceerd, de zaak te veel aangedikt of verdraaid heeft weergegeven.”

„Pardon, sir Richard,” zei Raffles, „de zaak heeft zich werkelijk zoo toegedragen als ik u verteld heb. Het bericht is van een officieel nieuwsbureau.”

„Maar dat is onmogelijk!” riep men van alle kanten.

„Nee, nee, mijnheeren,” zei Raffles, „het is werkelijk gebeurd, dat iemand die valsche banknoten gemaakt heeft, niet is gestraft als naar gewoonte, maar zelfs beloond en geprezen werd!”

„Dat is inderdaad hoogst interessant,” klonk het nu. „Wees zoo goed, ons de geheele toedracht der zaak eens te vertellen, lord Aberdeen.”

„Met genoegen,” antwoordde Lord Aberdeen, „luister:

„De handelingen zijn gepleegd door een jong dokter in de medicijnen, die te Weenen in overleg met een vrouw, valsche banknoten maakte en uitgaf, met het doel om van de opbrengst hun ellendig bestaan te rekken en zich brood en andere levensbehoefden aan te schaffen.

„Een gedeelte van de opbrengst dezer val-

sche banknoten gebruikte hij, om zijn studiën over de bacteriën der malaria te voleindigen.

„Het is dezen jongen man gelukt in de nabijheid van Weenen in den Donau bacteriënhaarden te ontdekken van de gevaarlijke malarialoorts.

„Daar de regering hem bij zijn onderzoekingen niet geldelijk steunde en hij zijn hulp als dokter door de arme bevolking van Weenen niet betaald wilde hebben en terwijl hij van huis uit onbemiddeld was, zag hij zich genoodzaakt valsche banknoten te maken.

„Een beminde van hem, een meisje van twintig jaren, bracht, evenals hij, deze banknoten in omloop en maakte zich daardoor tot zijn medeplichtige.

„Dat, mijneheeren, is de korte inhoud der geschiedenis en zooals ik u reeds vertelde, de jonge arts werd vrijgesproken.”

Nauwelijks had Raffles deze woorden gesproken of de oude sir Richard Thompson sprong op en zei:

„Die man had stellig en zeker veroordeeld moeten worden; door zijn vrijspraak hebben de rechters de wet met voeten getreden.”

„Neen, neen!” klonk het van den eenen kant.

„Ja, ja!” klonk het van den anderen kant.

De meeningen waren blijkbaar verdeeld.

De professor in het strafrecht keek met groote oogen om zich heen.

„Mijneheeren,” zei hij, „ik begrijp u niet. De jonge man heeft toch een misdadig begaan en de wet eischt daarvoor een strenge straf.

„Ik wil, wel is waar, toegeven, dat hij door zijn onderzoekingen aan den staat een dienst bewezen heeft, maar het is toch ook waar, dat hij zich in erge mate tegen de landswetten heeft vergrepen.

„Waar moet het heen, als in de toekomst ieder mensch, die in het belang van den staat iets heeft gedaan, valsche banknoten mocht maken. Wij zouden dan een anarchistischen toestand krijgen!”

Er verhief zich wederom een storm van woorden voor en tegen deze redeneering, tot dat de oude lord Cramsten, die president van de club was, eindelijk opstond en riep:

„Gentlemen, laten wij over iets anders spreken, wij zouden anders te ver afdwalen. Om echter iets goeds te doen, stel ik voor, om voor den jongen arts uit Weenen eenig geld bijeen te brengen, ten einde hem daardoor in de gelegenheid te stellen in het vervolg zijn onderzoekingen en studiën te kunnen voortzetten.”

„Mag ik nog een woord in het midden brengen?” vroeg Raffles den voorzitter.

„Ik meen te kunnen zeggen wat de rechters

tot deze vrijspraak heeft gebracht. Zij zullen hebben ingezien, dat de staat een onrecht, dat den jongen dokter was aangedaan, weer goed moest maken!

„En nu, mijneheeren, genoeg daarover, laat ons beginnen met de inzameling.”

Ieder der aanwezigen gaf voor het bewuste doel zijn aandeel.

Terwijl de schaal rondging, maakte een der aanwezigen de opmerking, dat men thans door het steunen van iemand, die eigenlijk een misdadiger was, maar het was geweest in het belang der menschheid, iets deed, dat volkomen naar de inzichten was van den gentleman-inbreker John Raffles.

„Hé, is er iets met Raffles aan de hand?” riepen, op het hooren van dezen naam, eenige heeren, „wij hebben in de laatste dagen niets meer van hem gehoord.”

„Ik geloof,” antwoordde een der jonge lords, „dat de hoofd-inspecteur van politie Baxter met verlof op reis is, en dan loont het voor Raffles niet te werken.”

„Dat geloof ik niet,” meende lord Aberdeen, „wanneer ik mij niet vergis, dan heb ik hem gisteravond in de opera gezien.”

Een andere lord vroeg schertsend:

„Was hij daar misschien met Raffles?”

„Het spijt mij, dat ik niet de eer heb dezen gentleman te kennen,” antwoordde lord Aberdeen, „maar ik zou u dankbaar zijn, als gij mij eens aan hem wildet voorstellen.”

„Die Raffles moet buitengewoon geslepen zijn,” zei lord Purstone, „ik geloof, dat hij, indien hij wilde, den hoofd-inspecteur van politie Baxter zelfs gevangen zou nemen.”

„Gij gaat te ver,” antwoordde lord Parkins, „ik ben er van overtuigd, dat de heer Baxter een zeer ernstig mensch is, wien het zeker wel eens gelukken zal, den misdadiger Raffles achter slot en grendel te brengen.”

„Dat betwijfel ik,” zei lord Aberdeen, „ik denk er zoo over als lord Purstone, en houd mij ervan overtuigd, dat Raffles eerder Baxter zal gevangen nemen, dan dat het Baxter zal gelukken, de hand op Raffles te leggen.”

„Ho, ho,” riepen de aanwezigen, „dat zou al te dwaas en onmogelijk zijn!”

„Waarom onmogelijk?” antwoordde lord Aberdeen, „ik zou er wel om willen wedden, dat het wel mogelijk is.”

Dáár was het tooverwoord gesproken, dat elken Engelschman, jong of oud, rijk of arm, fascineert: Wedden! !

Onmiddellijk klonken er verschillende opgewonden stemmen dooreen en werden de notitieboekjes, om de weddenschappen te noteren, voor den dag gehaald.

„Maar mijneheeren," aldus wendde Lord Cramsten, die opgestaan was, zich nu tot de aanwezigen, „ik geloof niet, dat er iets van die weddenschap kan komen. Want ik denk wel niet, dat, al zou Raffles tot zoo iets in staat zijn, hij daartoe uit eigen beweging zou overgaan. Hij moet toch weten, dat men een dergelijke weddenschap waarbij zijn persoon betrokken is, wil aangaan."

„Welnu, dat is geen bezwaar," meende Lord Aberdeen, „er zijn verschillende middelen om den Grooten Onbekende met dit plan in kennis te stellen.

„Men zou bij voorbeeld, door middel van een advertentie den gentleman-inbreker met deze weddenschap op de hoogte kunnen brengen en ik geloof stellig dat, wanneer hij ziet, dat het voor een weldadig doel is, bijvoorbeeld om dien armen dokter uit Weenen te steunen, hij dan waarschijnlijk de zaak, die wij hier bespreken, tot stand zou brengen.

„Wat mij betreft, ik stel gaarne honderd pond sterling disponibel, voor het geval, dat het Raffles niet gelukt.

„Maar daartegenover moet gij honderd pond sterling beschikbaar stellen voor den dokter uit Weenen, wanneer de weddenschap gewonnen wordt.

„Wilt gij hierop ingaan?"

„Aangenomen, dat doe ik onmiddellijk!" riep Parkins.

„Ik ook! Ik ook!" klonk het van verschillende kanten en de eerste minuten had Lord Aberdeen zijn handen vol om de verschillende weddenschappen behoorlijk op te teekenen. Eindelijk was hij er mee gereed en toen hij het bedrag optelde, kwam hij tot de ontdekking, dat er voor 4000 pond sterling was gewed.

Hij glimlachte geheimzinnig, toen hij het waardevolle notitieboekje in zijn zak stak. Dat zou een som zijn, voldoende om den jongen geleerde voor zijn geheele leven uit de ellende te helpen, — dacht hij en dat de man het geld zou krijgen, daar twijfelde hij geen moment aan.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een oude bekende.

Toen de lakei van de Windsor-club Raffles had geholpen zijn pels aan te trekken, was deze verwonderd, dat Brand nog niet op hem wachtte.

Hij zond den lakei naar de zaal terug met de opdracht, aan Mr. Brand mede te deelen, dat hij van plan was naar huis te gaan.

Na korten tijd keerde de lakei terug en vertelde Raffles, dat Mr. Brand in gesprek was met Mr. Warninghous en dat hij onmiddellijk zou komen.

Raffles ging zitten, stak een cigarette op en dacht er over na, waar hij den naam Warninghous reeds vroeger gehoord had.

Maar hoe hij er ook over nadacht, hij kwam wel tot de overtuiging dezen naam reeds ergens gehoord te hebben, maar hij wist niet meer waar en bij welke gelegenheid.

Hij liet zich door den in zijn nabijheid staanden concierge van de club de lijst van de

leden geven en bladerde daarin, om zich er in te oriënteren en te zien of Warninghous lid van de club was.

Doch hij kon den naam niet vinden.

Hij vroeg toen aan den gérant:

„Ik hoorde daar juist, dat Mr. Warninghous hedenavond in de club is."

De man boog en antwoordde:

„Jawel mylord, Mr. Warninghous is van avond als gast van lord Cramsten aanwezig."

„Zoo, zoo," antwoordde Raffles. „Wie is die heer?"

De gérant fluisterde Raffles vertrouwelijk toe:

„Voor zoover ik weet, lord, is Mr. Warninghous eigenaar van het warenhuis Warninghous & Cie, in Pickadilly."

„Zeer juist," sprak Raffles, „nu weet ik vanwaar ik dien naam ken. Ik dank u zeer!"

Hij had juist de laatste woorden gesproken,

toen Charly Brand in gezelschap van een bejaard man in de vestibule kwam, snel naar Raffles ging en hem zei:

„Veroorloof mij, lord Aberdeen, u een nieuwen bekende van mij voor te stellen, die mij verzocht door mijn tusschenkomst kennis met u te mogen maken.”

Raffles stond op en keek den naast Brand staanden gentleman, een heer van ongeveer zeventig jaar met een frisch en flink uiterlijk, vol belangstelling aan.

„Mijn naam is Warninghous,” stelde de vreemdeling zich voor. „Ik had het voorrecht uw vriend Brand hedenavond in de Club te leeren kennen en maak nu van deze gunstige gelegenheid gebruik mij aan uw lordschap voor te stellen.”

„Het is een eer voor mij,” antwoordde Raffles, „kennis met u te maken, sir Warninghous.”

„Ik sta helaas reeds op het punt de club te verlaten en hoop een anderen keer in de gelegenheid te zijn, mij wat langer met u te kunnen onderhouden.”

„Pardon, uw lordschap,” verzocht Mr. Warninghous, „het klinkt misschien onbescheiden, indien ik verzoek uw kostbaren tijd nog eenige minuten in beslag te mogen nemen.”

„Om u de waarheid te zeggen, het doel van mijn komst hedenavond in de Windsor-club was alleen om u te leeren kennen.”

Een scherpe, strakke blik van Raffles gleed bliksemsnel over het gelaat van Warninghous en trachtte de bedoeling van zijn woorden te doorgronden.

Raffles begreep instinctmatig, dat de man meer bedoelde dan hij zei.

„Is het onderhoud dan zoo dringend?” vroeg hij.

„Beslist,” antwoordde Warninghous. „U ziet, dat ik mij de moeite veroorloofd heb, ondanks mijn ouderdom mijn nachtrust op te offeren, om met u een oogenblik te kunnen spreken.”

„Ik was helaas niet eerder in de gelegenheid u te kunnen naderen, daar ik u in uw gesprek met de heeren der club niet wilde storen.”

„Gij zult mij zeer verplichten, indien gij mij een half uur wilt toestaan, langer zal ons gesprek niet duren”.

Raffles trok zijn pels uit, gaf deze aan den lakei en ging, vergezeld van de beide heeren, naar het clublokaal terug.

Zij zochten zooveel mogelijk een stil, afgelegen hoekje uit en nadat zij zich door den bediende koffie hadden laten brengen, staken zij sigaretten op, terwijl Raffles de piccolo bij zich riep en den jongen opdroeg zijn auto, die

waarschijnlijk voor de deur stond te wachten, naar huis te zenden en den chauffeur te zeggen, dat Lord Aberdeen van avond verkoos naar huis te wandelen.

„U maakt mij bijzonder nieuwsgierig, Mr. Warninghous!” begon Raffles. „Het moet zeker iets zeer belangwekkends en gewichtigs zijn, dat gij het nog niet te laat acht voor ons onderhoud.”

„Jawel, mylord,” antwoordde Warninghous, „dat is het ook, althans voor mij, van dit gesprek met u hangt voor mij bijna alles af.”

„Ik ken uw lordschap sedert de jaren van uw jeugd.”

Ieder ander dan Raffles zou over deze met zooveel beslistheid gesproken woorden bepaald verschrikt zijn geweest.

Raffles echter niet.

Hij boog lachend, verwijderde met een lichte handbeweging de asch van zijn cigarette en zei:

„O, dat is hoogst interessant voor mij. Ik verheug er mij altijd over, wanneer ik heeren zie, die mij reeds in mijn jeugd gekend hebben. Zulke heeren zijn er echter zeer weinig.”

„Tot mijn leedwezen kan ik mij uwer ook niet herinneren, Mr. Warninghous, doch het is voldoende dat u er mij aan herinnert.”

Charly Brand had niet zooveel tegenwoordigheid van geest als Raffles; hij verbleekte van schrik.

Het speet hem nu, dat hij Mr. Warninghous bij Raffles had geïntroduceerd.

De koelbloedigheid en zelfbeheersching van zijn vriend moest hij echter bewonderen.

„Gij zult u den ouden Warninghous toch nog wel herinneren?” sprak de nieuwe bekende.

„Gij zijt omstreeks negen-en-dertig jaar oud.”

Raffles glimlachte en zei:

„Mag ik vragen, hoe gij dat weet?”

„Dat kan ik u gemakkelijk verklaren,” antwoordde Warninghous.

„Misschien herinnert uw lordschap zich, dat bij het slot van uwen vader, nabij Castel hill, het kleine stadje Winchester ligt.”

„Dat herinner ik mij zeer goed,” antwoordde Raffles, „want in dit stadje woonden de vrienden mijner jeugd.”

Dat was de gelukkigste tijd mijns levens.” Terwijl Raffles deze woorden zei, haalde hij zijn notitieboekje uit den zak en krabbelde daarop eenige woorden, waarna hij het blaadje schijnbaar weer in het boekje deed en het in den zak stak.

In werkelijkheid echter, doch zonder dat de oude Mr. Warninghous er iets van bemerkte,

legde hij het op zijn knie, zoodat Brand het zag, waarna deze het dan ook ongemerkt wegnam.

Terwijl zijn vriend met hun bejaarden gast verder sprak, hield Brand het briefje ter sluiks voor zijn oogen en las:

„Hij houdt mij blijkbaar voor een neef van mij, die reeds lang overleden is, we zullen hem maar in dien waan laten.”

Brand haalde verruimd adem. Dat gevaar was dus bezworen. Hij had waarlijk gedacht, dat Mr. Warninghous wist wie Lord Aberdeen in werkelijkheid was.

„En als uw Lordschap zich dat nog herinnert,” aldus ging Warninghous voort, „dan zult ge ook nog wel kennen den winkel van James Warninghous, omdat u in dat winkeltje wel een jaar lang dagelijks bonbons, sigaretten en chocolade kocht.”

„Zeer juist! Zeer juist!” zei Raffles, „dat herinner ik mij zeer nauwkeurig.

„Ik was destijds een groote lekkerbek en ging met iedere penny die ik bezat, naar uw winkel om daarvoor chocolade en bonbons te koopen en nu herinner ik mij ook uw persoon.

„U moet mij niet kwalijk nemen, Mr. Warninghous, dat ik u niet dadelijk herkende. Maar gedurende de twee-en-dertig jaren, die sedert dien tijd verlopen zijn, heb ik duizenden menschen leeren kennen en daardoor vergeet men hen, die men in zijn jeugd ontmoette.”

„Zeer juist, uw lordschap, ik geef u volkomen gelijk en het zij verre van mij, het u kwalijk te nemen, dat u mij niet dadelijk hebt herkend,” antwoordde de grijsaard.

„Maar om op ons gesprek terug te komen, deel ik u mede, dat ik destijds in het stadje Winchester, behalve dat ik daar mijn winkel had, ook de administratie der kerk moest voeren en in deze kwaliteit moest ik, toen uw vader mij uw geboorte meedeelde, deze belangrijke gebeurtenis in het geboorteregister inschrijven.”

Raffles lachte:

„U noemt dat een belangrijke gebeurtenis, Mr. Warninghous? Ik moet u bekennen, dat ik in mijn geboorte niets bijzonders vind.

„Het is immers slechts toeval, dat juist ik en niet een ander het levenslicht aanschouwde, een ander, die misschien precies dezelfde of betere eigenschappen zou bezitten om den strijd om het bestaan te voeren.”

„Dat betwijfel ik, uw lordschap,” zei Warninghous.

„In hoeverre?”

„Zeer eenvoudig,” zei Warninghous. „Ik durf beweren, dat een tweede persoon, toege-

rust met de eigenschappen van uw lordschap, niet meer geboren zal worden. Gij zijt iets bijzonders, lord Aberdeen.”

„U overdrijft, mijnheer; ik ben in het geheel geen bijzonder mensch. waarmede kunt u zoo iets bewijzen?”

„Bewijzen? — Dit bewijs behoeft ik niet te leveren; uw bewonderenswaardige daden zijn bewijzen genoeg.”

„Welke daden, sir Warninghous?”

De aangesprokene hulde zich in een wolk sigarettenrook en het bleek duidelijk, dat het hem moeilijk viel, nader op deze vraag in te gaan.

„Gij herinnert mij,” zoo begon hij, „aan een van de dapperste edellieden van Schotland, uit den ongelukkigen tijd der Stuarts; deze dapperen waagden niet alleen voor Koningin Maria hun leven, maar ook hun eer en vermoegen.”

„Bedenk wel,” zei Raffles, „koningin Maria Stuart is dood evenals haar aanhangers. Wij leven in een anderen tijd.”

„Dat is waar,” antwoordde Warninghous. „En toch is mijn vergelijking zeer juist, uw lordschap.

Veel aanhangers van Koningin Maria Stuart kenden haar slechts bij naam. Maar zij wisten dat zij een ongelukkige vrouw was, die door machtige vijanden vervolgd werd.

De edelmoedigheid der ridders deed hen naar hun degen grijpen en verzette zich tegen de vijanden van deze beklagenswaardige vrouw, omdat zij veel moest lijden zonder schuldig te zijn.

Dat was de reden waarom de aanhangers van Maria Stuart zoo handelden. Met den degen in de vuist waagden zij hun leven, om het slechtste van de menschheid te bestrijden.

En zie, uw lordschap, om dezelfde redenen treedt gij zelf handelend op!”

Raffles antwoordde niet, maar hoorde met verbazing naar de woorden van dezen man.

„Zooals ik u reeds gezegd heb, ik ken al uw daden en handelingen,” vervolgde hij, „en ik ben er van overtuigd, dat gij steeds in de bres springt voor menschen, die van de hulp van anderen afhankelijk zijn. Ik volg in de bladen geregeld wat gij aan goede werken doet, wat gij uitgeeft aan gestichten en inrichtingen en ben er van overtuigd, dat gij gaarne diegenen helpt, die buiten hun schuld in moeilijke omstandigheden zijn gekomen door het wangedrag van anderen.”

Raffles zweeg, doch knikte den spreker bevestigend toe, alsof hij hem wilde zeggen, dat hij het met zijn beweringen wel zoowat eens was.

Warninghous ging door:

„Met het oog op dit alles heb ik het gewaagd tot u te komen, want ook ik bevind mij buiten mijn schuld in moeilijkheden, welke zijn veroorzaakt door het wangedrag van een ander, die ik volkomen heb vertrouwd.

Niet omdat gij als knaap geregeld te Winchester in mijn winkel kwaamt, maar, als u mijn korte geschiedenis zult hebben aangehoord, zult ge mij, naar ik hoop, uit overtuiging bijstaan.

Raffles reikte den ouden koopman de hand en zei:

„Als het een eerlijke zaak geldt, dan heeft nog nooit iemand te vergeefs bij mij aangeklopt.

„Deel mij dus mede waarmede ik u helpen kan, en wanneer het in mijn macht is, dan zal het geschieden.”

„Ik dank u, lord Aberdeen; ik wist wel, dat gij mij niet zoudt afwijzen.”

„Waarom zijt gij niet bij mij aan huis gekomen?”

„Om de eenvoudige reden, dat ik niet weet waar u woont.”

„Hier is mijn kaartje,” zei Raffles, „het zou mij aangenamer zijn, in het vervolg met u bij mij aan huis te kunnen spreken en ik stel u voor, morgen bij mij te komen, omdat wij thuis ongestoord en rustig kunnen spreken.”

„Ik dank uw lordschap voor het vertrouwen, maar het is slechts weinig wat ik u te zeggen heb en ik zou uw lordschap niet gaarne lastig willen vallen.”

„Dan verzoek ik u om het mij hier te vertellen, mr. Warninghous. Wanneer ik mij niet vergis, dan hebt gij geldzorgen.”

„Zoo is het,” antwoordde Warninghous: „door de schurkenstreken van een ander heb ik geld nodig en als ik niet binnen eenige dagen in het bezit van een zekere som geraak, dan ben ik straatarm.

„Ik heb een dochter, die tien jaar geleden met een jongen koopman trouwde, dien ik als compagnon in mijn zaak opnam.

„Mijn schoonzoon is door slechte vrienden aan den drank geraakt en heeft zonder dat ik het wist, jarenlang een verkwistend leven geleid. Mijn dochter schaamde zich om mij dit te vertellen.

„Eerst sedert kort is de slechtheid van dezen man aan het licht gekomen en werd alles door mij toevallig ontdekt.

„Ik wilde namelijk een groote som voor den aankoop van een stuk grond opnemen, ging naar mijn bankier en vernam daar tot mijn schrik, dat ik in plaats van een vermogen van een kwart miljoen pond sterling te vorderen

te hebben, slechts nog een paar duizend pond bezat.

„Mijn schoonzoon had in den loop der jaren mijn geheele vermogen opgenomen en er doorgebracht.

„En dat was niet alles.

„Wissels met mijn valsche handteekening er onder zijn in de laatste dagen gepresenteerd en ik kon ze slechts met de grootste moeite betalen.

„Buitendien heeft mijn schoonzoon mij thans medegedeeld, dat er nog voor twintig duizend pond sterling accepten in omloop zijn.

„Wanneer deze wissels mij in de eerstvolgende weken gepresenteerd worden, dan kan ik ze niet betalen en is mijn ongeluk niet te overzien.

„In deze moeilijke omstandigheden herinnerde ik mij, dat hier te Londen een man woont, die aan onschuldig ongelukkig geworden menschen de behulpzame hand biedt.

„Ik bid u mij te helpen; het geld dat gij mij leent om mijn zaken te kunnen regelen, geeft gij in eerlijke handen en het is mijn vast voornemen het u zoo spoedig mogelijk met rente op rente terug te geven.”

„Pardon,” zei Raffles, „gij vergist u eenigszins, mr. Warninghous.

„Uit alles wat u tot mij gesproken hebt, bleek mij genoegzaam uw eerlijkheid en goede trouw, zoodat het overbodig was mij te vertellen dat gij eerlijk zijt; ook was het onnoodig mij te beloven, dat u mij het geld met rente op rente wilt teruggeven.

„Maar zeg mij, binnen hoeveel dagen gij het geld nodig hebt.”

„Binnen drie dagen, uw lordschap.”

„En hoe groot is het bedrag, dat gij verlangt?”

„Vijftienduizend pond sterling.”

„Meent gij, dat dit genoeg is? — Ik vraag dit, omdat het misschien beter zou zijn, dat gij mij het hoogste bedrag noemdet, dat gij gebruiken moet en niet het kleinste; want ik ben er van overtuigd, dat de som niet te klein mag zijn.”

„Uw lordschap heeft gelijk,” antwoordde Warninghous, „wanneer het mogelijk is het bedrag te verhoogen” — — —

„Gij moet weten, mr. Warninghous,” zei Raffles lachend, „dat als iemand in staat is, vijftien duizend pond ter leen te kunnen geven, hij hoogstwaarschijnlijk wel meer verschaffen kan.

„Maar ik zie, dat gij vermoeid zijt, mijnheer, laat ons het gesprek dus voor heden afbreken. Laat ons over iets anders spreken.

„Deze zaak is voor mij afgehandeld, ik zal u

binnen vier en twintig uur bericht zenden. Zet uw zorgen nu maar opzij."

In de oogen van den ouden man blonken tranen van blijdschap; hij reikte Raffles beide handen en zei:

"Gij kunt niet begrijpen, hoe dankbaar ik u ben, lord Aberdeen."

"Laat uw dankbetuigingen voorloopig maar achterwege," antwoordde Raffles, "ik herinner mij dat een soort chocolade, die gij destijds verkocht, van zulk een uitstekende kwaliteit was, dat ik eens, toen ik geen geld had, u een stuk afgestolen heb."

"Dat is juist een streek voor jou," meende Brand lachend.

"Wel zeker, Charly," hernam Raffles lachend, "ik geloof, dat ik destijds reeds blijken van verschillende bekwaamheden gaf. Wanneer ik nu bereken, dat het twee-en-dertig jaar geleden is, dat ik de chocolade stal en dat het gestolen stuk destijds een waarde van slechts één penny vertegenwoordigde, dan zou, naar rente op rente berekend, dat bedrag reeds een klein vermogen vertegenwoordigen.

"Gij ziet dus, mr. Warninghous, dat ik eigenlijk een uwer schuldenaren ben."

Warninghous begon te lachen en nadat zij nog eenigen tijd over herinneringen uit Raffles' jeugd gesproken hadden, gingen zij om twee uur des nachts heen. —

Raffles riep voor Warninghous een taxi aan, doch wandelde zelf in gezelschap van zijn vriend naar huis.

"Wil je wel gelooven, Edward," zei laatstgenoemde, "dat ik een koude rilling over mijn rug kreeg, toen ik dien goeden Mr. Warninghous daar zoo in eens, à bout portant, hoorde verklaren, dat hij je kende. Ik dacht, fluuuuuut, daar gaat ons zoo vele jaren zorgvuldig verborgen geheim."

"Ja Charly," antwoordde Raffles, "ik moet ook eerlijk zeggen, dat ik even bang was, dat het met mijn lordschap onder den naam Aberdeen gedaan zou zijn, ofschoon dat natuurlijk niet zoo heel erg zou zijn geweest, daar ik mijn uiterlijk totaal had kunnen veranderen en ergens anders weer onder een anderen naam had kunnen opduiken. Maar ik geef toe, dat dat tamelijk lastig zou geweest zijn en ook, nadat eenmaal het vertrouwen in Lord Aberdeen zou zijn geschokt, ik er niet gemakkelijk in geslaagd zou zijn onder een anderen naam weer hetzelfde vertrouwen te herwinnen.

"Maar enfin, laten we daar maar niet verder over filosoferen. Dat gevaar is gelukkig verdwenen. Warninghous verwarde mij met een neef, die in zijn jeugd is gestorven en wiens

titel en vermogen ik, daar hij ongehuwd was, heb geërfd. Intusschen zullen we dien goeden Warninghous even aan geld helpen. Je moet hem morgen maar . . ."

Vóór Raffles kon uitspreken werd hij reeds door zijn secretaris in de rede gevallen.

"Je weet, Edward," zei hij, "dat ik als je kassier en secretaris van je geldelijke aangelegenheden nauwkeurig op de hoogte ben. Ik denk er reeds sedert een uur over na, hoe je voor mr. Warninghous binnen een paar dagen een kapitaal van vijftienduizend pond bijeen zult brengen.

Wij hebben ongeveer 7500 pond op de Bank, dat is alles. Je waart juist van plan dezer dagen weer aan te vullen."

Raffles bleef even nadenkend staan en zei:

"Dat is waar ook, Charly, daar had ik totaal niet meer aan gedacht. Maar komaan, dat redt zich wel.

Geld kan men altijd wel krijgen!"

"Jawel, maar waar vandaan?" vroeg Brand met nadruk. "Bedenk, dat het een heef vermogen is.

"Of heb je misschien het een of ander idee, waar je het vandaan zult halen?"

"Nee, nog niet," luidde het antwoord, "ik begin er juist over te denken; maar laat ons verder gaan."

Eenige straten verder stond een huis in aanbouw. Brand keek verwonderd op, toen Raffles daar plotseling voor staan bleef, hem met een vergenoegd lachje aankeek en zei:

"Kijk, Charly, daar staat een reuzen vermogen, goud bij hoopen, zie je het niet?"

"Waar?" vroeg Brand verwonderd, denkend dat Raffles schertste.

"Wel, hier!" antwoordde lord Lister en nam een baksteen in de hand.

Brand, die er wel aan gewend was, dat Raffles hem soms duchtig voor den gek kon houden, zag nu echter niet het minste verband tusschen den steen en de geldsom, die over een paar dagen noodig was en keek daarom zijn vriend vragend en met groote, ronde oogen aan.

"Maar, beste Edward, dat is een baksteen," waagde hij te zeggen.

"Zeer zeker," antwoordde Raffles, "een zeer solide, Engelsche baksteen. Doe mij het genoegen en neem een daarvan mee naar huis, ik zal er ook een meenemen."

Brand schudde het hoofd.

"Zeg eens, Edward, je drijft den spot met mij?"

"Wel neen, Charly, je ziet, dat ik ook een

genomen heb; hij weegt naar mijn schatting ongeveer vier pond.

„Ik verzoek je, er nu ook een te nemen”.

„Wat is dat nu voor gekheid?” . . .

„Charly, doe nu wat ik je zeg en vraag niet zoo veel; hier voor je ligt een groot vermogen en meer goud dan je bedenken kunt.

„Raap den steen nu op, wij moeten naar huis.”

Brand nam, hoofdschuddend, een steen en ging met Raffles verder.

Personen, die hen ontmoetten en zagen, dat zij baksteen droegen, dachten, dat de beide voorname heeren in een vroolijke stemming waren.

Enkele riepen hen zelfs na, dat zij gek waren.

Maar zonder zich aan iets of iemand te storen vervolgde het tweetal zijn weg en arriveerden eindelijk met hun zonderlinge bagage in hun woning, waar Raffles, met het ernstigste gezicht van de wereld, de steenen op zijn lessenaar deponeerde en zijn vriend er van in kennis stelde, dat hij van plan was den volgenden ochtend deze zaak verder af te handelen.

Daar Brand aan de spottende blikken van zijn vriend zag, dat er dezen avond toch geen verstandig woord meer uit hem te krijgen zou zijn, zweeg hij en begaf zich naar zijn slaapkamer, waarheen Raffles hem volgde.

Na Charly goedennacht te hebben gewenscht verdween hij in zijn eigen vertrek en weldra bleek uit de stilte, die in huis heerschte, dat alle bewoners in de armen van Morpheus lagen.

Den volgenden ochtend zaten Raffles en zijn vriend in de behaaglijke eetkamer der kleine villa en bestudeerden met groote belangstelling de nieuwsbladen.

Het was een der rustigste uurtjes van den dag, waarvan Brand altijd gebruik maakte, om de verschillende artikelen en berichten, welke voor het register van zijn vriend van belang waren, aan te teekenen en later uit te knippen en in te plakken. Op die wijze was een groote verzameling notities bijeen gebracht, welke over personen of zaken altijd het noodige uitsluitsel kon geven.

Terwijl Brand hiermede bezig was, maakte hij de opmerking, dat er den laatsten tijd niet veel in de kranten stond, dat betrekking had op zijn vriend in diens hoedanigheid van Grooten Onbekende.

„Het publiek zal zoo zoetjesaan vergeten,

dat er zoo iemand als Raffles te Londen woont”, aldus besloot hij zijn opmerking.

„Dat moet je niet zeggen, Charly,” antwoordde Raffles. „Ik geloof, dat ik mij wel in zoodanige mate bekend heb gemaakt, dat men mij heusch niet zal vergeten, ook al gaat er een tijdje over heen, dat men niets van mij ziet of hoort. Ik vind het integendeel wel eens goed een poosje van het tooneel mijner gewone werkzaamheden verwijderd te blijven.

Een zaak, die dagelijks aan de orde is, verliest evengoed haar belangrijkheid voor het algemeen, als een verloofde nadat zij echtgenoot geworden is.”

„Nu, nu,” lachte Brand, „met deze verklaring zal je je de vijandschap der gezamenlijke getrouwde dames op den hals halen.”

„Beste Charly, je kunt mij gelooven, dat iedere getrouwde vrouw mij op dit punt gelijk zal geven, al komt zij er niet voor uit.

„Het gaat daar precies mede als met de millioenen, die men gaarne wil hebben. Zij wekken zoo lang onze belangstelling op totdat wij ze bezitten, dan laten ze ons onverschillig.

„Ik wil daarmee niet zeggen, dat het ons onverschillig is of wij ze bezitten of niet. O, neen, dat is een heel andere chose. Het geld op zich zelf is ons dan onverschillig, maar het bezit niet. O wee, als wij ons kapitaal hebben verloren, dan gaan we op onze achterste beenen staan.”

„Waaruit dan af te leiden valt,” zei Brand, „dat alle verloren goederen waarde hebben.”

„Je bijt er in, Charly,” zei Raffles lachend, „of als je dat liever hoort, je slaat den spijker op zijn kop.”

„Maar a propos Edward,” hernam Brand, „je woorden herinneren mij opnieuw aan de zaak met mr. Warninghous en de steenen.

„Mijn arm is nog stijf van het dragen daarvan gisternacht.”

„Een slecht teeken, mijn jongen. Je moet je spieren beter oefenen, want ik ben van plan, je hedenavond uit te sturen en ergens een geheele bezending van dergelijke steenen door jou hier naar huis te laten brengen.”

„God zal mij bewaren,” zei Brand, „dat zul je hopenlijk toch niet ernstig meenen, Edward.

„Misschien geef je mij nog opdracht tevens eenige balken, deuren, vensters en dergelijke zaken ook hier heen te slepen.

„Ben je misschien van plan, persoonlijk een tweede villa te bouwen van verschillende materialen, die ik de eer zal hebben hier en daar van onbeheerd staande bouwkeeten op te pikken. Ga je ook al aan de algemeene bezuini-

gingswoede meedoen? Het lijkt er waarachtig wel wat op."

"Nee, dierbare vriend mijns harten," lachte Raffles, „dat plan heb ik niet, doch wat de steenen betreft, daar kom je niet van af.

„Je moet mij vanavond deze steenen als solide fundament voor een groot vermogen in mijn huis brengen."

Brand sprong op. Dat was hem toch al te bar.

„Is je dat ernst, Edward?" vroeg hij.

„Beslist!" luidde het antwoord.

„De duivel mag mij halen, Edward, als ik begrijp, wat je met de steenen wilt; dat is het krankzinnigste plan dat ik ooit van je gehoord heb.

„Nog krankzinniger dan destijds dat geval met de varkensblazen, die je over Londen liet vliegen. ¹⁾

Maar zou je mij niet eens vertellen, wat je met die steenen van plan bent te doen?"

„Dat vertelde ik je toch dadelijk," antwoordde Raffles. „Ik ben van plan mr. Warrington 15,000 pond sterling te geven."

„Misschien in baksteen?"

„Jawel, in baksteen!"

Brand keek Raffles wederom aan alsof hij aan diens verstand twijfelde en zei toen:

„Je bent toch niet van meening, dat ik zoo veel steenen hier naar toe kan sleepen, tot dat je de waarde van 15,000 pond sterling hebt verkregen?"

„Nee, mijn jongen, dat is onmogelijk, ik geloof, dat in geheel Londen niet zooveel baksteen voorradig zijn als men daartoe nodig heeft."

„De duivel mag begrijpen, wat je voor heb!" hernam Brand. „Doch dat zeg ik je, Edward, voor niemendal sleep ik die steenen hier niet heen!"

„Dat is ook volstrekt niet nodig, doch laat mij een oogenblik rekenen — —"

„Wat wil je uitrekenen, Edward?"

„Uitrekenen, hoeveel ik nodig heb, om, laat ons maar zeggen, 25,000 pond sterling in goud daaruit te krijgen."

Brand schudde nogmaals het hoofd, leunde met zijn armen op de tafel, waaraan Raffles zat en keek hem aandachtig aan, toen deze een vel papier en een potlood nam en begon te rekenen.

Na eenige minuten zei hij:

„Het gewicht van een baksteen is gewoonlijk vier pond. Ik heb dus nodig — — hij rekende verder. . . .

120 pond, dat zijn 30 steenen, 120 pond in

goud zullen ongeveer 100,000 pond sterling zijn. Laten we zeggen, dat ik aan een derde gedeelte daarvan genoeg heb, dan heb ik ook een derde gedeelte van die steenen nodig, is tien steenen. Charly, je komt er gemakkelijk van af. Je zoudt dus, daar wij reeds twee steenen bezitten, mij nog dezen nacht 8 steenen moeten bezorgen."

„Een mooie bezigheid! Je meent dus inderdaad — ik moet mij op straat begeven en van het naburige in aanbouw zijnde huis 8 stuks steenen halen?"

„Jawel, mijn jongen, dat moet je."

„En waar moet ik ze naar toe brengen?"

„Naar mijn studeerkamer."

„Naar je studeerkamer?" herhaalde Charly.

Toen begon hij luidkeels te lachen en zei:

„Ik heb alles tot nu toe kalm aangehoord, doch nu ik inzie, dat je mij voor steendragers gebruiken wilt, vraag ik je voor den laatsten keer: moet ik inderdaad de 8 steenen voor je halen?"

„Je moet ze werkelijk halen, Charly."

„Uitstekend! Ik zal je ze bezorgen, hoewel ik niet begrijp, tot welk doel, want ik heb nog nooit gehoord, dat men uit baksteen geld kan maken!"

„Welnu, dan zal ik je het bewijs leveren," zei Raffles en vervolgde:

„Ik heb nóg een opdracht voor je, gisteren in de club heb ik namelijk met lord Parkins een zeer vreemde weddenschap gesloten, die onzen waarden inspecteur Baxter betreft."

Brand kreeg plotseling kippevel.

„Goeie genade," riep hij uit, „hebben we nu aan dezen onzin nog niet genoeg? De hemel mag weten wat je nog meer uitgespookt hebt. Edward, Edward, dat gaat den verkeerden kant uit! Je neemt heusch nu en dan te veel hooi op je vork! Wat heb je nu weer met Baxter uitgehaald? Je weet, ik vind het niets lolli, dat je telkens de politie er bij haalt."

„Ja, ja," lachte Raffles. „Je gaat altijd nog van het idee uit, dat de politie alleen op de wereld is, om misdadigers en dergelijke sujetten zooals ik er een ben, achter slot en grendel te zetten, doch — —" Raffles begon te lachen en haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn — „je vergist je geweldig, Charly, de politieagent, dien je op iederen hoek van de straat te Londen ziet staan, staat uitsluitend daar, om er voor op te passen, dat de chauffeurs het voorgeschreven tempo niet overschrijden, dat de honden een muilkorf dragen en dat de voorbijgangers met zijn hulp den rijweg kunnen oversteken.

„Daarbij heeft hij een groote voorliefde voor whiskey, sigaren en dergelijke dingen, en is de

¹⁾ Zie No. 43: Het luchtverschijnsel.

goedhartigste mensch, zoo lang men hem niet plaagt.

En, je weet het, niet waar? zóó meester, zóó knecht. Hoofd-inspecteur Baxter is geen zier beter. Weliswaar koestert hij een buitengewone belangstelling voor mijn persoon, maar tusschen belangstelling en bezit is eenig verschil. Hij mag zooveel belangstelling in mij koesteren als hij wil, maar in zijn bezit krijgt hij me niet."

Raffles haalde een sigaret uit zijn koker.

Nadat hij deze had opgestoken, deed hij eenige trekken en vervolgde:

"Om op de weddenschap terug te komen, ik heb het voornemen, lord Parkins te laten verliezen!"

"Mag ik weten, waarover het gaat?" vroeg Brand.

"Natuurlijk, mijn jongen, ik heb met lord Parkins een bijzonder origineele weddenschap aangegaan.

Ik beweerde namelijk, dat het voor Raffles — je weet toch wel, de bekende John Raffles — niet onmogelijk was, hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard te arresteren. Sedert een aantal jaren reeds beproeft deze, zooals je weet, te vergeefs om meergenoemden Raffles aan armen en beenen geboeid Scotland Yard binnen te halen, en nu wilde ik de zaak omdraaien."

"Duivels!" mopperde Brand, „je schijnt je heden te hebben voorgenomen, om mij de krankzinnigste zaken op te dissen.

Hoor eens, Edward, je wilt mij toch niet doen gelooven, dat John Raffles inderdaad een dergelijk kunststuk kan klaar spelen?"

Een vroolijk lachje gleed langs Raffles' geaaltrekken.

"O, mijn beste Charly, ik beschouw dit volstrekt niet als onmogelijk; voor zoover ik John Raffles ken, speelt hij zaken klaar, waarvan een ander niet durft droomen."

"Dat wil ik niet bestrijden, Edward," hernam Brand, „doch je zult het mij niet kwalijk nemen, dat ik de zaak niet ernstig opneem. Dat is nog tienmaal doller, dan uit baksteen geld te maken."

"Nu ja," beweerde Raffles, „je zult aan mij ook de uitvoering van deze zaak moeten overlaten. Je kunt mij echter wel helpen. Ik heb namelijk al een aardig plannetje in mijn hoofd, dat ik zoo tusschen de bedrijven door wel kan opknappen. Ik heb daarvoor noodig twee solide balken van 1½ meter lengte en 8 centimeter breedte."

"Oef," steunde Brand, „ik dacht wel dat bij de steenen nog balken zouden komen."

"Neen, mijn jongen, ik herhaal je nogmaals,

dat de steenen niets met de balken te maken hebben."

„Er ontbreken nog maar trappen en deuren —"

„Niet noodig," lachte Raffles, „die behoef ik niet te hebben, maar wel eenige planken van 2 meter lengte en 25 centimeter breedte, schroeven, een paar draadnagels, een zaag, een hamer, lijm en een zinken plaat."

„Allemachtig," riep Brand uit, „dat heeft zoo iets weg van een heele timmermanswinkel!"

Raffles begon vroolijk te lachen en zei:

„Het lijkt er zeker op, hetgeen dan ook niet te verwonderen is, want ik ga dezer dagen iets maken, waarvoor ik volledig geoutilleerd moet zijn. Je zoudt me daarom een groot genoegen doen eens te gaan kijken in ons laboratorium en de aangrenzende bergplaats, waar ongetwijfeld wel zoowat alles wat ik je zoeven opnoemde, aanwezig zal zijn. Als het er is, leg dat dan bij elkaar en mocht er iets ontbreken, stuur dan even Henderson of ga zelf om het te koopen.

„Heel ingewikkeld is de zaak niet, alhoewel ik op het oogenblik nog niet precies weet, hoe zoo'n ding in mekaar zit. Wacht eens!" riep hij plotseling uit, „daar denk ik aan iets! Dat zal me wel nadere ophelderingen kunnen geven. Toe, geef me even de Encyclopedia Britannica aan, wil je? deel G bedoel ik."

Brand ging naar een boekenkast en haalde er een dik deel uit van genoemde encyclopedie. Op den rug stond: deel IV Drill — Gold.

Raffles nam het aan, keek op de rugzijde, schudde toen het hoofd, gaf het boek terug en zei:

„Neem me niet kwalijk Charly, dat ik niet duidelijk genoeg geweest ben, ik moet het volgende deel hebben, ik zoek een woord dat met Gu begint, Guillotine."

Bons! Het boek viel op den grond. Brand had het van pure verbazing uit zijn handen laten vallen.

„Guillotine," herhaalde hij verbaasd, met iets van angst in zijn stem, „guillotine... je wilt toch niet?"...

Hij kwam niet verder, maar keek zijn vriend met een paar verwonderde oogen aan.

„Ja, mijn jongen," antwoordde Raffles, „dat wil ik wel. Ik breng Baxter onder de guillotine. Maar wees maar niet bang hoor, mijn mes zal z'n mollig halsje niet beschadigen. Ik heb er heel iets anders mee voor. Toe, geef me nu gauw het volgende deel aan, als een flinke kerel."

Brand ging weer naar de kast, borg deel IV weg en kreeg het volgende, dat hij zijn vriend overhandigde.

Toen Brand de kamer verliet, zei hij:
„Edward, een dergelijke grappige opdracht heb ik van jou nog nooit ontvangen. Zou je niet eens met een zenuwarts spreken?”

„Er uit!” schreeuwde Raffles en wierp hem het deel van de Encyclopædia Britannica achterna.

Met een haastigen sprong redde Charly zich door de deur en zag niet meer het vergenoegde lachen, waarmede Raffles hem nakeek.

Toen zijn secretaris na verloop van twee uur terugkeerde, zei Raffles:

„Prachtig, dat je reeds terug bent, nu kan met den arbeid begonnen worden. Waar heb je het materiaal?”

„Zooals je gezegd hebt, heb ik alles in het laboratorium klaar gezet. Je kunt zóó aanvallen.”

„Prachtig Charly,” hernam Raffles, „ik dank je wel. Ga nu mee, dan kun je me helpen dat instrument in elkaar te zetten. Je zult dan meteen begrijpen waartoe het dient en zult het met mij eens zijn, dat het arresteeren van Baxter er uiterst gemakkelijk door wordt. Het zal een kostelijke grap worden. Ik denk, dat heel Londen zich een ongeluk lacht, als het bekend wordt. Ik hoop het, want de wereld heeft in deze tijden van druk en malaise heusch wel eens een lolletje nodig. Ga je mee Charly?”

DERDE HOOFDSTUK.

De gouden staven.

Het was op den volgende voormiddag, toen Raffles met Charly Brand en verder geholpen door Gaston en Henderson, den chauffeur, die het grootste gedeelte voor zijn rekening nam, een grooten koffer, die aan de hoeken met koper was beslagen, in de auto zette en zich naar de National City Bank in Fenchurchstreet liet brengen.

Raffles was hier onder den naam Lord William Aberdeen zeer goed bekend, daar hij hier altijd een groot bedrag in rekening-courant had staan, opdat hij aldus al zijn geldelijke zaken per chèque en door bijschrijving kon afdoen.

Zooals gezegd was het bedrag van zijn deposito nog aanzienlijk, ofschoon het niet toereikend was om Mr. Warninghous aan het bedrag, wat deze noodig had, te helpen.

Raffles had daarom iets anders bedacht. Toen hij in het bankgebouw aankwam verzocht hij den directeur te spreken, die, bij het

toonen van het kaartje van zijn voornamen cliënt, zich haastte naar de spreekkamer te gaan, waar men Raffles met Brand had gelaten.

Na de gewone begroeting deelde Raffles den directeur het doel van zijn komst mede.

„Ik heb ongeveer vijf jaar geleden,” begon Raffles, „in Amerika aan de exploitatie van een goudmijn deelgenomen en moet eerlijk bekennen, dat ik nimmer geloofde het bedrag van het door mij verschaft kapitaal ooit terug te krijgen.

Gisteren ontving ik met de Cunard-boot „Amatania”, via New-York een zending gouden staven en ben van plan deze gouden staven bij u als gesloten depot in bewaring te geven.”

„Wil uw lordschap deze gouden staven niet verkoopen?” vroeg de directeur.

„Nee, nog niet,” antwoordde Raffles. „Ik wil voor een dergelijke transactie een geschik-

ter oogenblik afwachten. De koers is op het oogenblik niet bijzonder gunstig."

"Het eenvoudigste was," antwoordde de directeur, "dat uw lordschap een safe in de kluis bij ons huurde en wij daarin de staven wegsloten."

Wij staan u borg voor elk verlies, hetzij door brand of diefstal."

Raffles boog toestemmend het hoofd en antwoordde:

"Uitstekend, mijnheer de directeur, wees zoo goed mij een safe in de kluis aan te wijzen. Ik heb met behulp van mijn personeel reeds den koffer met de gouden staven meegenomen en het zal het beste zijn, wanneer gij u onmiddellijk van den goeden toestand van mijn deposito overtuigt."

De directeur der Bank schelde en na eenige seconden kwam de bediende, die over de deposito's ging en onder wiens hoede zich de safes en de kluisen bevonden, binnen, waarop hem medegedeeld werd, dat hij lord Aberdeen een safe moest aanwijzen, waar zijn deposito bewaard zou worden.

De bediende ontving van Raffles eenige zware, vier pond wegende, in sterk henneppapier gepakte pakketten, waarop geschreven stond: "gouden staven", terwijl gewicht en waarde eveneens er op vermeld stonden.

Aan de uiteinden waren deze pakketten van het zegel van den lord voorzien en de bediende overtuigde zich, volgens zijn plicht, van den goeden toestand der zegels.

Een ander onderzoek was volgens de voorschriften der Bank niet noodig.

Hij behoefde zich van den feitelijken inhoud der deposito's niet te overtuigen, daar er van gesloten deposito sprake was, waarop de Bank geen crediet of leening verstrekke.

Raffles verkreeg den sleutel van de safe en tegelijkertijd een kwitantie, welke luidde:

"Deposito kwitantie.

Hierdoor verklaren wij schriftelijk dat wij van zijn lordschap lord William Aberdeen, te Londen een depot van 30 gouden staven, een gewicht van 120 pond vertegenwoordigend, ontvangen hebben. Wij verplichten ons, deze voorwerpen tegen diefstal en brand te verzekeren.

De directeur der National City Bank
ARTHUR TRIKONE."

"Ziezoo," zei Raffles tot Brand, toen hij het bewijs van de Bank in zijn portefeuille stak, "nu zal ik mr. Warninghous mededeelen, dat

hij de van mij verlangde 15,000 pond sterling kan bekomen.

Ik denk, dat wij in de restauratie tegenover de Bank gaan lunchen, waar ik dan meteen mr. Warninghous kan telefoneeren".

Na eenigen tijd stond Raffles aan de telefoon van het restaurant en meldde den koopman, dat hij hem binnen twee uur in zijn villa verwachtte.

Hij verzocht hem echter, indien het mogelijk was, zijn schoonzoon mede te brengen.

Daarna lunchten Raffles en Brand en reden toen in een taxi naar huis.

"Zeg, Edward," zei Brand toen zij in de auto zaten, "ik denk nu al sedert een uur erover na, om uit te vinden op welke wijze jij mr. Warninghous 15,000 pond sterling zult verschaffen.

"Ik geef geen shilling voor je baksteen!"

"Dat hoeft je ook niet, beste Charly, doch ik garandeer je het succes".

Zij behoefden niet lang in Raffles' studeervertrek te wachten, daar Gaston mr. Warninghous spoedig aandiende.

"Ik kon helaas niet aan den wensch van uw lordschap voldoen", sprak de binnentredende koopman, "mijn schoonzoon is vandaag niet in de zaak geweest en ik heb tot nu toe te vergeefs op hem gewacht."

"Dat is jammer," antwoordde Raffles. "Ik had gaarne met dien heer persoonlijk kennis gemaakt, om hem mijn meening te zeggen. Hebt u het plan, sir, dien man nog langer in uw zaak te houden?"

"In geen geval, uw lordschap, doch om mijn goeden naam durf ik hem niet eerder te ontslaan, vóórdat ik de geldzaken heb geregeld en weer klaren wijn kan schenken."

"En hoe denkt uw dochter daarover?" vroeg Raffles.

"Zij wil zich laten scheiden en leeft reeds langer dan een maand zonder hem."

"Welnu", antwoordde Raffles, "ik ben ook alleen van plan u te helpen op voorwaarde, dat u dezen schurk de deur wijst."

"Daarop geef ik u mijn eerewoord, uw lordschap."

"Uw woord is mij voldoende," zei Raffles, "en luister nu eens goed naar mij."

Hij bood mr. Warninghous een stoel aan, gaf hem een sigaar, terwijl hij zelf een sigaret aanstak.

Ook Brand luisterde met spanning naar de dingen, die komen zouden.

"Ik heb", begon Raffles en haalde zijn portefeuille te voorschijn, "op de National City Bank een deposito in staven goud ongeveer ten

bedrage van 100,000 pond sterling en ben van plan, u met deze som een crediet te openen.

„Ten overstaan van een notaris wil ik mij verbinden, dat ik, wanneer gij aan uw verplichtingen binnen een jaar niet hebt voldaan, met mijn deposito, ten bedrage van 100,000 pond sterling, voor u borg sta.

„Wij zullen dus nu naar een notaris gaan, bij wien ik u deze verklaring zal verschaffen. Het is wel aan te nemen, dat gij met het document dat ik u zal verstrekken, bij iederen bankier krediet kunt krijgen.”

„Ongetwijfeld,” zei mr. Warringhous.

„Alright”, vervolgde Raffles. „Laat ons dan geen tijd verliezen en onmiddellijk uw notaris een bezoek brengen.”

Toen zij het vertrek verlieten, kletste Brand zich met de vlakke hand voor het voorhoofd en zei:

„Een prachtig idee! Ik zal in het vervolg, al komen zijn invallen mij nog zoo krankzinnig voor, mij er niet meer tegen verzetten.”

Raffles en mr. Warringhous gingen naar een notaris aan wien lord Aberdeen, alias Raffles, zijn depositobewijs vertoonde, waarna hij het volgende bewijsstuk onderteekende:

„Hierdoor verbind ik mij, met het mij toebehoorende deposito van 100,000 pond sterling in staven goud op de National City Bank te Londen gedurende een jaar voor den koopman mr. Thom Warringhous, Londen, Piccadilly, voor genoemd bedrag in te staan, indien deze niet in de gelegenheid mocht zijn aan zijn verplichtingen te voldoen. Ik verklaar, dat ik mij gedurende dit jaar over iedere beschikking van deze som onthouden zal.

De koopman mr. Warringhous is verplicht aan mij vier procent van de som te betalen.

LORD WILLIAM ABERDEEN”.

Nadat dit bewijsstuk onderteekend was door beide partijen, den notaris en twee getuigen, begaf mr. Warringhous zich naar een bekende bankier en deze verschafte hem opnieuw een wissel en kredietcheque voor het bedrag van het deposito van lord Aberdeen.

„Welnu”, zei Raffles tot Brand, toen hij weer thuis was, „de man heeft zijn geld en ik heb mij ervan overtuigd, dat men iederen koopman gemakkelijk kapitaal kan verschaffen.

Waarschijnlijk, Charly, kan je in de toekomst weer baksteen en gaan verzamelen en ik zal die bij de voornaamste Banker te Londen als kostbare monsters in deposito geven. Dan kan je een annonce plaatsen, nadat wij ergens een kantoor gehurd hebben, en de advertentie kan luider:

„James Smith, London, opent aan iederen koopman die in moeilijke omstandigheden verkeert, crediet tot elk bedrag.”

„Je zult overloopen worden”, beweerde Brand, „er bestaat zooveel geld niet als de kooplieden te Londen kunnen gebruiken.”

„Zooveel geld niet, maar wel zooveel baksteen”, antwoordde de verstandige „Grootte Onbekende”.

„Oef,” riep zijn vriend en secretaris lachend uit, „daar zit weer een spier oefening aan vast, wanneer ik de steenen allen naar huis moet slepen — opdat jij ze in goud kunt omwisselen”.

VIERDE HOOFDSTUK.

In het hoofdbureau van politie.

Op denzelfden ochtend was de hoofd-inspecteur van politie, Baxter, de chef van het Londensche hoofdbureau van politie, Scotland Yard, in een zeer misnoedige stemming op zijn bureau gekomen.

Zijn secretaris, inspecteur Marholm, de „vloot”, zooals hij wel eens door zijn collega's

genoemd werd, boog het hoofd nog dieper over de akten, die door hem moesten bewerkt worden, want hij wist, dat de hoofd-inspecteur op hem waarschijnlijk het eerst zijn slechte luim zou koelen.

Zonder zich echter om zijn secretaris te bekommeren, haalde Baxter het ochtendblad,

dat hij onderweg gekocht had, uit zijn zak en begon te lezen.

„O wee!“ dacht Marholm, die het ochtendblad reeds gelezen had, „nu zal hij onmiddellijk losbarsten, zoodra hij het artikel over die weddenschap gevonden heeft.“

Tersluiks bespiedde de secretaris den lezenden inspecteur en moest zijn lachen inhouden, toen Baxter plotseling met de vuist op tafel sloeg en met groote oogen naar de courant keek.

„Dat is ongeloofelijk, de duivel zal hem halen!“ schreeuwde hij, terwijl zijn gelaat vuurrood werd, „dat is al te gek, Marholm!“

„Tot uw dienst, chef,“ riep deze, terwijl hij naderde en voor den inspecteur ging staan.

„Hebt ge dat artikel gelezen?“ vroeg hij hem.

„Nee, chef,“ klonk prompt het antwoord, ofschoon Marholm niet eens keek naar de plek, waarop Baxter wees.

Wederom liet deze zijn vuist op het schrijftafelblad vallen.

„Wel wat bliksem,“ riep hij uit, „wat: neen chef? Je weet nog niet eens wat ik bedoel. Hoe kan je dan al, „neen chef,“ zeggen?“

„Ik bedoel maar,“ hernam Marholm een weinig bedremmeld, want in zijn ijver om te doen blijken, dat hij op het bureau niet had zitten lezen, hetgeen echter wél het geval was geweest, had hij inderdaad te vlug gesproken. Hij moest zich er nu uitredde en zei:

„Ik bedoel maar, dat ik heelemaal nog geen krant heb gezien, chef, zoodat ik dat artikel, dat u bedoelt, ook niet kan hebben gelezen.“

„Zoo, dat is wat anders,“ bromde Baxter.

„Lees dan eens wat hier staat.“

De hoofd-inspecteur gaf het blad aan zijn secretaris, die het artikel nogmaals las. Hij kon het al haast uit zijn hoofd.

Met vette letters stond daar het navolgende:

„Oorspronkelijke weddenschap van Raffles!

Inzet vier duizend pond sterling!

Onze medewerker N. B. deelt ons mede, dat hij den inhoud van een weddenschap is te weten gekomen, die plaats zal hebben tusschen de leden van de Windsor club lord William Aberdeen, lord Parkins en nog een aantal anderen.

Deze voorname clubleden hebben den beroemden Raffles en den hoofd-inspecteur van politie Baxter, tot de voorwerpen van hun weddenschap gemaakt.

Bij een gesprek over Raffles en de bekwaamheden van den hoofd-inspecteur, wien het nog altijd niet gelukt is, der

Grooten Onbekende te vatten, beweerde lord Aberdeen, dat het Raffles éérder zou gelukken den inspecteur Baxter gevangen te nemen, dan dat het dezen mogesijk zou zijn, den beroemden onbekende te arresteeren.

Wij zijn zeer nieuwsgierig of Raffles deze weddenschap voor lord Aberdeen zal aangaan en of hij den hoofd-inspecteur van politie in Scotland Yard zal vatten.

Indien dit gebeurt, heeft Londen weer eens een onderwerp om hartelijk te lachen.

Wij scharen ons aan de zijde van lord Aberdeen en zijn eveneens bereid honderd pond sterling uit te keeren, als de grap gelukt.

Wij vooronderstellen, dat John Raffles deze regels in de courant zal lezen, bieden hem onze groeten aan en zijn in gespannen verwachting, hoe de zaak zal afloopen.”

„Wat zegt gij daar nu van?“ vroeg Baxter. „Dat is wel de grootste onbeschaamdheid, die ik ooit beleefd heb.“

„Het is in ieder geval niet aangenaam,“ antwoordde Marholm, „maar — u kunt van geluk spreken, dat u nu gewaarschuwd bent.“

„Wat?“ schreeuwde Baxter, „waag je het van geluk te spreken? De duivel mag voor mijn part van geluk spreken, maar ik zal tegen den uitgever van de courant een aanklacht wegens belediging indienen en lord Aberdeen zal ik eveneens wegens belediging vervolgen.“

Hoe kan die man het in zijn hersens krijgen mij tot het voorwerp van een weddenschap te maken“.

„Ach,“ zei Marholm, „dat moogt ge den lord niet kwalijk nemen en uw klachten wegens belediging zullen waarschijnlijk weinig gevolg hebben, want het is geen belediging.“

„Natuurlijk!“ riep de hoofd-inspecteur woedend, „jij trekt weer partij tegen mij. Je schaart je nooit aan mijn zijde, je zoudt het waarschijnlijk ook heel aardig vinden als de schelm Raffles mij hier in Scotland Yard zou gevangen nemen.“

„Maar — ik zeg je, dat ik mij zal weten te verdedigen, ik zal mij van een revolver voorzien en voor mijn deur desnoods een bom leggen, die ik door een electriche batterij zal laten ontploffen; ik zal het aantal schildwachten verdubbelen, ik zal — ik zal —“

Baxter had ontzettend snel gesproken en zich hoe langer hoe meer opgewonden. Hij

was eerst rood, daarna blauw en toen pimpel-paars in het gelaat geworden. De aderen op zijn voorhoofd waren als koorden opgezwollen en Marholm stond doodsangsten uit, dat zijn chef van ingehouden woede zou barsten.

Dit gebeurde echter niet, want Baxter was totaal buiten adem geraakt en moest even stoppen met zijn woordenvloed. Hierdoor kwam hij weer in zooverre tot bedaren, dat het onmiddellijk gevaar voor een beroerte geweken scheen. Hij was echter nog te opgewonden, om te spreken.

Hiervan maakte Marholm gebruik om er een woordje tusschen te voegen.

„Mijnheer de inspecteur”, begon zijn secretaris, „ik geloof, dat dit alles voor Raffles geen hinderpalen zijn; de hoofdzaak is, dat gij in het vervolg de grootste voorzichtigheid tegenover ieder, die in uw bureau komt, in acht neemt.”

Op dit oogenblik werd door een der politieagenten de koopman George Pennink aangediend.

Baxter, die wel wist, dat Marholm een slimme vogel was, durfde nooit goed de raadgevingen van zijn secretaris in den wind te slaan, al gedroeg hij zich ook somwijlen, alsof hij het altijd veel beter wist.

Nu er zoo plotseling vlak bovenop de waarschuwendende woorden van Marholm zich iemand bij hem liet aandienen, scheen hij daarin een teeken te zien om op zijn hoede te zijn en werd direct argwanend.

„Hoe ziet die man er uit?” vroeg Baxter.

Deze vraag kwam zóó onverwacht, dat de man niets kon antwoorden.

De inspecteur wendde zich tot Marholm en fluisterde hem toe:

„Houd den man, die binnentreedt, nauwkeurig in het oog; het zou mogelijk kunnen zijn, dat hij het is.”

„Onzin”, antwoordde Marholm, „ik acht Raffles tot veel in staat, maar ik geloof dat gij nu nog niet bang behoeft te zijn.

„Hij zal het niet wagen hier des morgens vroeg in het politiebureau te komen, om te trachten zijn streken uit te halen.”

Op dit oogenblik liet de politieagent een ouden, grijzen koopman binnentreden. De bezoeker wilde zich naar het schrijfbureau van Baxter begeven, doch de hoofd-inspecteur riep hem toe:

„Blijf bij de deur staan, ge moogt geen stap naderkomen! Wanneer ge naderbij komt, zijt ge een kind des doods, want onder den vloer van het gansche vertrek ligt dynamiet!”

De bezoeker schrok en bleef angstig bij de

deur staan, terwijl Marholm bijna de stuipen kreeg van zijn pogingen, om zijn lachen in te houden.

„Hij krijgt vervolgingswaanzin,” mompelde hij in zich zelf.

„Marholm!” schreeuwde Baxter, „ga onmiddellijk naar dien man toe, trek hem aan zijn baard en overtuig je of die echt of valsch is.”

„Ik bid u”, riep de koopman angstig, „blijf van mijn baard af; ik verzeker u op mijn eerewoord, dat hij echt is.”

„Dat kunt ge allemaal wel zeggen”, zei de hoofd-inspecteur, „hier komen dagelijks zulke verdachte personen bij mij, dat wij er ons nauwkeurig van moeten overtuigen, of wij met fatsoenlijke menschen of met misdadigers te doen hebben”.

Nadat de „vloer” den koopman even aan zijn baard getrokken had, zei hij:

„De baard is echt.”

„En het hoofdhaar?”

„Laat mijn pruik toch zitten”, riep de bezoeker toornig.

„Aha!” riep Marholm lachend, „een pruik!”

„Arresteer hem!” brulde Baxter, „dat moet onderzocht worden!”

Maar voordat Marholm den koopman kon arresteren, was deze met een ruk buiten de deur en schreeuwde:

„Die menschen zijn krankzinnig, help! help! Het zijn waanzinnigen!”

Op zijn geroep kwamen verscheidene politieagenten te voorschijn en wierpen zich op hem.

„Houdt hem vast!” schreeuwde de hoofd-inspecteur van politie, „die man komt mij hoogst verdacht voor. Hij draagt valsch haar.”

De koopman echter wrong zijn handen en jammerde:

„Redt mij toch uit de handen van dien krankzinnige. Hij beweert dat onder den vloer van zijn bureau dynamiet gelegd is, wat hij kan laten ontploffen.”

De beambten keken radeloos om zich heen en wisten niet, wat zij doen moesten.

Toen kwam Marholm tusschen beiden en zei:

„Hier heerscht een misverstand, mijnheeren, de hoofd-inspecteur is zeer opgewonden en denkt, dat deze gentleman een vermoede misdadiger is.

Ik verzoek u, Sir, weer naar het bureau te gaan”, voegde hij den koopman toe, „de hoofd-inspecteur zal nu wel gerustgesteld zijn.”

„Neen”, antwoordde de koopman woedend, „ik ga niet weer naar het bureau! U hebt zelf wel gehoord, dat daar dynamiet gelegd is en

de hoofd-inspecteur heeft er mede bedreigd, het te zullen doen ontploffen.

Daarvan moet ge maar een ander de dupe laten worden. Ik bedank er voor. Maar dat misje heeft een staartje!

Ik zal mij over deze lage behandeling wreken en alles door middel van de couranten public maken."

"Doe wat je wilt", schreeuwde Baxter, buiten zich zelf van woede en smet de deur van zijn bureau dicht.

"U hadt wat kalmer moeten zijn", zei Marholm, die hem in het bureau volgde.

"Op die wijze maakt ge de zaak nog erger. Wat moet er nu gebeuren als de man gevolg geeft aan zijn voornemen en op de dagblad-bureaux vertelt, wat hem hier overkomen is? Heusch, luister naar mij en blij voortaan kalm."

Maar Baxter was niet in een toestand om naar deze wijze woorden te luisteren, zijn oogen schoten vlammen; hij maakte inderdaad den indruk van een krankzinnige.

"Kalm? De duivel mag kalm blijven, of

denkt je, dat het aangenaam is, door iedereen bespot te worden?" snauwde hij tegen zijn secretaris.

"Neen, aangenaam is dat niet," bekende deze, "maar mijnheer de inspecteur, zelfs koningen moeten zich dat laten welgevalen. Alle publieke personen staan er aan bloot."

"Maar ik dank er voor", zei Baxter, "Met andere personen mogen zij zooveel spotten als zij willen, maar mij moeten zij met rust laten.

Ik dank er voor, hoor je?!" schreeuwde hij en sloeg met de vuist op zijn schrijftafel.

Op dit oogenblik trad een agent van politie binnen en overhandigde de zoo juist uitgekomen middagcourant.

Nauwelijks had Baxter er in gekeken of hij schreeuwde woedend:

"Weg met dat duivelswerk, met die schandbladen, die er slechts voor bestemd schijnen te zijn om iemand de gal te doen overloopen!

"Matig je het recht niet meer aan, mij hier dagbladen te brengen. Ik wil rust hebben, ik lees voortaan geen courant meer; wat mij betreft, er mag gebeuren wat er wil!" —

VIJFDE HOOFDSTUK.

De afperser gestraft.

Juist op het oogenblik, dat de hoofd-inspecteur van politie Baxter dezen aanval van vervolgingswaan had, kwam de heer Warninghous bij zijn dochter, die hem reeds verwachtte.

Nauwelijks zag zij den blijden lach op het gelaat van den ouden koopman, of zij liep hem tegemoet, sloeg de armen om zijn hals en zei:

"O, vaderlief, ik zie aan uw gelaat, dat men u heeft geholpen!"

"Ja, mijn dochter," antwoordde Warning-

hous, "ik ben door iemand geholpen, van wien ik het niet had gedacht."

"Mag ik weten door wien, papa?"

"Dat kan je nooit raden, kindlief, en toch is het iemand wiens naam men iederen dag in onze couranten kan vinden."

"Ik weet niet, wien gij bedoelt, maar wees zoo goed mij zijn naam te zeggen."

"Het is lord Aberdeen," antwoordde de vader.

De dochter keek haar vader aan en zei:

„Lord Aberdeen? Dien naam ken ik niet en heb hem ook nog nergens gelezen.”

„Toch wel, kindlief,” he-nam Warninghous, „herinner je maar eens goed. Hij is de lord, die steeds zulke groote bedragen wegschenkt aan a'llerlei inrichtingen en gestichten van openbare liefdadigheid. Ik heb het gewaagd hem mijn toestand uiteen te zetten in de hoop, dat hij mij zou helpen.”

„En heeft hij u die groote som geleend?”

„Ja, dat deed hij.”

„Dan moet hij toch een zeer braaf man zijn.”

„Dat is hij ook mijn kind,” zei Warninghous, „en toch”

„Wel nu vader, en toch?”

„En toch wordt hij, als ik mij niet bedrieg, door de politie van verschillende landen gezocht.”

Het vrouwtje zette groote oogen op.

„Door de politie gezocht? Maar is hij dan een misdadiger?”

Warninghous begon te lachen.

„Inderdaad,” antwoordde hij, „een ander woord is moeilijk denkbaar, want als men de wet neemt naar den letter, dan hoort Lord Aberdeen in de gevangenis thuis.”

„Maar wat heeft hij dan gedaan?” vroeg het vrouwtje opnieuw.

„Lord Aberdeen doet niets anders dan menschen en vereenigingen, die in moeilijkheden verkeerden, met geld steunen, zooals hij dat ook mij heeft gedaan. Hierin ligt niets kwaads, integendeel het is zeer goed, maar het vreemde van de historie is, dat dat geld afkomstig is van niemand anders dan Lord Edward Lister, genaamd John Raffles, den Grooten Onbekende.”

„Ja, dat is zeker gek, vader, maar naar mijn meening is dan niet zoozeer Lord Aberdeen de misdadiger als wel Lord Lister of Raffles, zooals u zegt, dat hij heet.”

Wederom begon Warninghous geheimzinnig te lachen.

„Heel juist opgemerkt, mijn kind, maar, tenzij ik mij deerlijk vergis, is Lord Edward Lister niemand anders dan Lord William Aberdeen.”

„Wät zegt u daar?” riep het vrouwtje verbaasd uit.

Maar vóór dat Warninghous kon antwoorden, kraakte er iets in huis en hij keek verschrikt om.

„Ben je er wel zeker van, dat er niemand is, die ons beluisteren kan,” vroeg hij nu, „ik meende zooeven eenig geluid te hooren.”

„Nee papa, er is niemand thuis dan ik.”

„En je man, die de oorzaak is van al mijn ellende?”

„Ik heb lord Aberdeen moeten zweren, dat je van hem scheiden zult.”

„Hij is niet thuis, papa, ten minste niet voor zooverre mij bekend is.”

Maar het vrouwtje vergiste zich. Haar echtgenoot, die de laatste maanden nooit thuis was geweest, omdat hij wel wist, dat zij hem liever zag gaan dan komen, was er toevallig op een afstand getuige van geweest, dat Warninghous het huis was binnengegaan, van welke gelegenheid hij geprofiteerd had, zijn schoonvader te volgen, daar hij wel dacht, dat er over hem zou worden gesproken. Hij had, als steeds, weer gebrek aan geld en hoopte, dat zich een gelegenheid zou voordoen, om over zijn belangen te spreken.

Evenals alle spelers en dronkaards was hij onbeschaamd en aanmatigend. Hij verduurde, zonder te knipoogen, de grootste beleedigingen, indien hem dit slechts tot zijn doel „geld,” kon voeren.

Hij had achter de deur verborgen gestaan, toen vader en dochter samen spraken en het gesprek woord voor woord afgeluisterd. Toen hij wist, wat hij weten wilde, had hij zich verwarderd en toen had er een plank gekraakt.

Een duivelsche lach speelde om zijn mond. Hij balde de vuist en fluisterde:

„Ha, thans weet ik tenminste waar de oude die groote som geld heeft verkregen. Dus: lord Aberdeen is Edward Lister en Edward Lister is de veel gezochte John Raffles.

Ik denk wel, dat Raffles blij zal zijn als hij mij 10,000 pond sterling kan geven, omdat ik hem bij weigering in handen der politie zal overleveren.

Dat zal een grap worden!”

Onhoorbaar sloop hij als een kat uit het huis, zonder dat iemand het bemerkte.

Terwijl Warninghous en zijn dochter tevreden en gelukkig aan de ontbijttafel zaten, vermoedden zij niet dat in hun eigen huis een vreeselijk gevaar voor Raffles dreigde

Een uur later, terwijl lord Lister en Brand bezig waren in hun laboratorium aan een machine te werken, meldde Gaston een heer aan, die weigerde zijn naam te noemen, doch die zeer voornaam gekleed was; deze verlangde zijn lordschap te spreken.

„Allright,” zei Raffles, „breng den bezoeker naar mijn studeerkamer, ik kom dadelijk; blijf bij hem totdat ik kom.”

„Zeer goed, uw lordschap.”

„Wie zou dat zijn?” vroeg Brand.

„Ik weet het niet, maar zal het dadelijk wel gewaar worden.”

Zonder van kleeren te verwisselen ging Raffles naar zijn studeerkamer.

Daar hij, wanneer hij met handenarbeid bezig was, zooals nu, altijd een wit flanelen blouse droeg en een bruinen riem om zijn pantalon, zag hij er niet uit, zooals men zou verwachten, dat een lord, wanneer hij op zijn gemak thuis zit, er uit zou zien, ofschoon iemand, met slechts de geringste menschenkennis, onmiddellijk zou hebben gemerkt, dat, al was die kleeding niet de traditioneele en al waren die fijne, blanke handen op het oogenblik ietwat rood en met zaagsel besmeurd, een en ander toch toebehoorde aan een aristocraat, die voor zijn genoegen zich onledig hield met iets, waartoe de meeste menschen zich te hoog achten.

Maar George Pennink, de schoonzoon van Warninghous, had geen greintje menschenkennis. Hij was er tot dusverre door het geld van zijn schoonvader maar al te gemakkelijk gekomen en meende zich verre boven zijn medeschepselen verheven.

Hij keek dan ook niet weinig verwonderd Lord Lister aan, dien hij nog nimmer had gezien.

Raffles vond het uiterlijk van zijn bezoeker niet bijzonder innemend, maar wel wetend, dat men niet altijd op het uiterlijk kan afgaan, groette hij beleefd en vroeg:

„Met wien heb ik de eer?”

Georg Pennink keek den binnengetredene trotsch aan en zei:

„Ik weet niet, wat u het recht geeft mij deze vraag te doen, ik wensch lord Lister te spreken en niet een van zijn ondergeschikten.”

„Pardon,” antwoordde Raffles, „u moet mijn werkpak verontschuldigen; in mijn vrijen tijd houd ik mij bezig met allerlei technische werkzaamheden en had den tijd niet om andere kleeren aan te trekken.

Overigens weet ik niet, vanwaar ik de eer heb, dat u mij kent.”

„Dat doet niets ter zake,” antwoordde de vreemdeling.

„Wel zeker,” gaf Raffles ten antwoord, „dat interesseert mij juist sterk, want er zijn slechts weinig personen in Londen, wien ik het voorrecht geef mij bij mijn naam aan te spreken.”

„Alright,” zei Pennink nu, „ik ben de schoonzoon van mr. Warninghous.”

„Aha,” antwoordde Raffles en uitte een kreet van verwondering.

„Wel, dat verandert de zaak, neem plaats en laat eens hooren wat gij wenscht. Wat brengt u tot mij?”

„Zeker niet het plan om wat met u te bab-

belen, maar ik kom, evenals mijn schoonvader, om zaken met u te doen.”

„Zoo — zoo,” zei Raffles, „mag ik weten wat voor zaken dit zijn?”

„Ik heb geld noodig!” flapte Pennink er uit.

„Ik ook!” liet Raffles er prompt op volgen.

Georg Pennink mat Raffles met een kouden blik, omdat zijn antwoord hem niet beviel.

„Pardon, of u geld noodig hebt, lord Lister, kan mij niet schelen; ik ben hier gekomen om u te zeggen, dat ik heden een som van tienduizend pond sterling noodig heb. En dat gij mij die geven moet.”

Raffles begon hartelijk te lachen en antwoordde:

„Wat ge verlangt is niet veel.”

„Ik dacht wel”, zei Pennink, „dat men met u redeneeren kon. Ik houd van korte afdoening van zaken en iemand, die zoo vrijgevig is als gij, treft men niet iederen dag aan!”

„Dat is volkomen waar”, zei Raffles lachend, „menschen als ik zijn er zeer weinig; maar laat ons ernstig spreken.

Hoe laat moet ge heden dit geld hebben?”

„Het gemakkelijkste zou zijn”, antwoordde de koopman, „dat u mij dadelijk een cheque voor dat bedrag gaaft.”

Raffles haalde de schouders op.

„Het doet mij leed, dadelijk niet zooveel geld te mijner beschikking te hebben, maar ik zal het in den loop van den namiddag verschaffen.”

Pennink stond op. „Goed,” zei hij. „Ik reken daar bepaald op en ben ervan overtuigd, dat het voor u van groot belang is, mij het bedrag hedenmiddag om vier uur te overhandigen.

Indien u mij teleurstelt, krijgt u groote onaangenaamheden! U begrijpt zeker wel wat ik bedoel.”

„Zeker”, zei Raffles, „maak u niet ongerust. Kom hedenmiddag om vier uur bij mij, dan zal ik beslist in staat zijn u het geld te geven.

Hebt ge mij nog verder wat te zeggen?”

„Neen”, antwoordde Pennink.

„Dan veroorlooft gij mij wel, dat ik weer aan mijn werk ga?”

Daar Raffles zeer timide en onderdanig had gesproken, hetgeen Pennink aan zijn cordaat optreden toeschreef, gaf hij een genadig knikje met het hoofd en maakte een beweging alsof hij Raffles de hand wilde reiken, maar deze scheen dat niet op te merken, schelde zijn kamerdienaar en zei:

„Laat dezen heer even uit, Gaston.”

Raffles ging weer naar zijn werkvertrek.

„Ben je reeds klaar met dien bezoeker?” vroeg Charly Brand.

„Ja, die is reeds vertrokken.”

„Wat wilde de man?"

„Een kleine afpersing", zei Raffles onverschillig, „het is de schoonzoon van mr. Warninghous en hij denkt, dat hij met mij doen kan, wat hij wil.

Maar hij vergist zich."

„Nu zie je toch dat er onaangename dingen kunnen ontstaan door je goedhartigheid," meende Brand. „Hij zal de politie nog tegen ons ophitsen en dan zijn wij ons prachtig huis hier in Hampstead Heath kwijt."

„Wees daarvoor maar niet bang, Charly," antwoordde de lord. „Eer het zoover is, moet er nog heel wat water naar zee loopen."

Daarop ging hij weer zwiggend aan zijn werk; ging daarna naar boven en liet zich telefonisch met mr. Warninghous verbinden.

Binnen eenige minuten had hij dezen te kennen gegeven, dat hij hem noodzakelijk spreken moest en hem verzocht dadelijk bij hem te komen.

Na verloop van een half uur trad de koopman binnen.

Met schrik hoorde hij hetgeen Raffles hem vertelde en riep:

„O mylord, ik smeeek u, wees niet boos op mij. Het is natuurlijk mijn schuld. Ik sprak er met mijn dochter over, wie mij uit de verlegenheid geholpen had en toen kwaamt gij ter sprake en toen.... toen"....

„Toen hebt gij gezegd, dat Lord Aberdeen ook Lord Edward Lister was, is het zoo niet?" onderbrak Raffles hem.

Warninghous stonden de tranen in de oogen en hij wist niet wat hij zeggen moest. Eindelijk hakkelde hij:

„Neen.... n.... ne.... een, mylord, ik heb niet gezegd, dat Lord Aberdeen lord Lister was, ik heb alleen het vermoeden geuit, dat die twee wel eens één en dezelfde konden blijken te zijn."

„Zoo," hernam Raffles lachend, „hebt ge het nog alleen maar verondersteld, nu, dan is er ook nog niets kwaads geschied en zullen wij dat heerschap, dien mooien schoonzoon van u, eens voor zijn verwtatenheid straffen. Niet alleen heeft hij zich nu tegenover u en uw dochter misdragen, maar nu heb ik zelf ook nog een appeltje met hem te schillen. Wij zullen hem voor eenigen tijd onschadelijk moeten maken."

„Maar hoe?" vroeg Warninghous. „Wij kunnen hem toch niet spoorloos laten verdwijnen en als u hem het geld niet geeft, dan gaat hij zeker naar de politie om u te verraden."

„Hij zal niet naar de politie gaan, eenvoudig omdat hij dat niet kan.

Maar luister eens: Kent u dokter Halbert?"

„Neen mylord," luidde het antwoord.

„Nu dan zal ik u zeggen wie dat is," ging Raffles voort. „Dokter Halbert is een der bekendste psychiaters van Londen en heeft een inrichting voor zenuwzieken en krankzinnigen bij Bow. Daar deze dokter lid van de Windsor Club is, kent hij mij zeer goed, zoodat hij iedereen, die zou durven zeggen, dat ik, Lord Aberdeen, niemand anders ben dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, zonder nadere verklaring voor krankzinnig zou houden.

„Wij moeten dadelijk naar hem toe gaan en zullen vriend Pennink onmiddellijk onderdak verschaffen in het gesticht van dokter Halbert."

Raffles verliet daarop met zijn bezoeker de villa en beiden gingen per auto naar den dokter.

Bij dezen aangekomen zei Lord Lister:

„Ik stel u hier mr. Warninghous voor, de eigenaar van het groote warenhuis in Piccadilly; hij heeft het plan zijn schoonzoon, die plotseling krankzinnig geworden is, in uw gesticht te doen opnemen.

De man heeft het idee fixe, dat ik, lord Aberdeen, de veel gezochte Raffles ben en dreigt mij met allerlei afpersingen.

Hij beweert ook, dat zijn schoonvader met Raffles omgaat. Verder heeft hij de onmogelijkste dingen in het huis van zijn schoonvader uitgehaald en wissels en cheques vervalscht. Ik geloof inderdaad, dat wij hem niet langer zonder toezicht kunnen laten."

„Dat is kennelijk een geval van waanzin", constateerde dokter Halbert, „brengt den patiënt bij mij. Maar ik moet u er reeds vooraf op opmerkzaam maken, dat genezing in zulke gevallen onmogelijk of althans zeer veel tijd in beslag neemt."

„De hoofdzaak is", zei Raffles, „dat zulke menschen onschadelijk gemaakt worden. Mr. Warninghous heeft door dit geval reeds eenige honderdduizenden ponden sterling verloren."

„Dat is jammer", antwoordde dr. Halbert, „de man had veel eerder hierheen moeten gebracht worden."

Raffles en Warninghous vertrokken daarop.

Het was des namiddags tegen vier uur, toen Pennink ten huize van Raffles verscheen en door dezen uitgenoodigd werd met hem naar een bankier te gaan, waar de zaak afgedaan zou worden.

De anders zoo geraffineerde schurk had er geen vermoeden van, dat de lord hem om den tuin leidde; hij sloeg er ook geen acht op, toen deze met hem door den tuin van Dr. Hal-

bert ging en dat de daarin staande villa er volstrekt niet als een bankiershuis uitzag.

Eerst toen Raffles schelde, kreeg hij eenig wantrouwen en zei:

„Pardon, dit is toch geen bankgebouw?”

„Dat wel niet”, zei Raffles, „maar mijn bankier heeft hier zijn particuliere woning en daar hij wegens een lichte ongesteldheid zijn kamer moet houden, heeft hij mij verzocht hier te komen.”

Op dit oogenblik werd de deur geopend en dadelijk weer achter hen gesloten.

Verscheidene oppassers, die met hun verpleegden uit den tuin kwamen, deden den schurk plotseling begraven, dat hij hoogst waarschijnlijk in een valstrik was gelokt.

„Waar ben ik hier?” vroeg hij.

„Ik verzoek u beleefd”, zei Raffles, „om nader te komen; mijn vriend de bankier zal dadelijk verschijnen”.

Daar dit gezegde vergezeld ging van een spottend lachje, begreep de kerel, dat hij er leelijk in gevlogen was en schreeuwde woedend:

„Laat me er uit! Schurk! Laat me er uit! Grijpt hem, die dáár staat! Hij is een gemeene bedrieger, hij is Raffles, de meesterdief en ik heb hem doorzien! Daarom brengt hij me hier!”

Hij balde de vuisten en wilde op Raffles, die kalm, met de armen over elkaar had geluisterd, aanvliegen. Daar werd hem echter den tijd niet toegelaten.

De portier, die dergelijke scènes gewend was, schelde, waarop dadelijk eenige oppassers toesnelden, die Pennink aanpakten en naar een cel brachten.

Lord Lister sprak daarna nog even met dr. Halbert en na eenige minuten verliet hij het gesticht met de aangename gewaarwording de maatschappij van een gevaarlijk individu bevrijd te hebben.

Daar, achter de getraliede vensters van het gesticht kon de schurk geen verdere schade aanrichten.

ZESDE HOOFDSTUK.

De oorlogsverklaring.

„Die is goed bezorgd,” sprak Raffles tot Brand, toen hij weer in zijn studeerkamer zat. „En het is zeer gewenscht, dat men met zulke gevaarlijke sujetten, zooals deze schurk er een is, altijd kort proces maak en hen eenvoudig voor levenslang onschadelijk maak.

Ik zal het onmiddellijk aan mr. Warninghous mededeelen.”

Hij ging naar de telefoon en een poosje daarna had hij de geheele zaak verteld.

„Hebt u het ochtendblad gelezen?” vroeg de koopman aan het einde van het gesprek door de telefoon.

„Neen,” antwoordde Raffles, „ik heb heden nog geen tijd gehad om een courant in te zien. Staat er dan iets bizonders in?”

„Jawel, mylord, door den een of anderen onbescheidene is uw weddenschap met lord Parkins bekend geworden.”

Dat was nu toch iets, waarop Raffles niet

had gerekend en hij bedankte Warninghous voor zijn mededeeling.

Toen hij den hoorn aan den haak had gehangen, wilde hij Brand verzoeken hem het ochtendblad te toonen, maar deze, die had hooren spreken over een courant, was reeds naar de hall gegaan, waar op een tafeltje al tijd de bladen van dien dag lagen, en kwam met een stapeltje kranten terug.

Beiden hadden spoedig een blad te pakken en weldra ontsnapte hen een kreet van teleurstelling. Zij hadden het bericht over de weddenschap gelezen.

„Dat is fataal,” meende Brand, „want nu is Baxter natuurlijk gewaarschuwd en nog afgezien van de teleurstelling, kan je een aardige duist neertellen. Dat is een leelijk schade-pustje.”

Raffles antwoordde hierop eerst niets, hij bleef in nadenken verzonken, voor zich uit

staren, maar eensklaps richtte hij het hoofd met een ruk op en zei:

„Dat betwijfel ik, Charly! Wanneer ik mij iets voorneem, dan ben ik er de man niet naar om er mij van te laten afbrengen. Integendeel, nu wordt de zaak nog interessanter.

Wees zoo goed en schrijf even aan de hoofdredactie van de „Times” den volgende brief:

Zeer geachte redactie!

Naar aanleiding van uw artikel van hedenmorgen, betreffende het bericht over een weddenschap tusschen lord Aberdeen en lord Parkins over mijn persoon, verzoek ik u, bekend te maken, dat ik van plan ben deze weddenschap te winnen.

Ik zal in den loop van de volgende dagen u over de uitvoering daarvan nog nader berichten.

Hoogachtend

JOHN RAFFLES.

Zend den brief als spoedbestelling, dan wordt het bericht nog van avond opgenomen en je zult zien, dat de andere bladen zich haasten zullen het over te nemen.”

„Alright”, zei Brand en ging naar zijn kamer, om met behulp van een schrijfmachine den brief klaar te maken.

Hij poste hem toen persoonlijk.

Raffles was weer naar zijn laboratorium gegaan en legde de laatste hand aan een voorwerp, dat een manshoogte had, en uit hout en metaal draad in elkander was gezet en uiterlijk precies op een guillotine geleek. Tegen den avond was hij met het werktuig gereed.

Nu kleepte hij zich, om met zijn vriend naar de Windsorclub te gaan.

Toen zij Trafalgar square overstaken, schreeuwden de courantenjongens met hun schelle stem:

„De nieuwste Raffles-sensatie! Raffles wil den hoofd-inspecteur van politie Baxter arresteeren!”

„Nou, die zal zich verheugen”, zei Brand, „de „vloot” zal wel weer wat te hooren krijgen.”

En dat was ook zoo.

Het toeval wilde, dat Baxter en Marholm, beiden dien avond nog eenige uren dienst hadden en op het oogenblik, dat de Times uitkwam, waren zij juist onderweg naar het bureau van Scotland Yard.

Marholm hoorde vlak bij het Victoria Embankment de krantenjongens het nieuws uitschreeuwen en hij haastte zich een blad te koopen.

Baxter daarentegen hoorde toevallig niets en kwam zijn kamer binnen, juist nadat Marholm het bericht in kwestie had gelezen.

„Zit je nu wéér met je neus in de krant,” mopperde Baxter tegen zijn secretaris, „je weet, dat ik verschrikkelijk het land heb aan die schendbladen, die nooit iets anders weten te vertellen, dan dingen, die een ander onaangenaam zijn.”

„Nu, dat mag waar zijn voor andere bladen,” wierp Marholm zijn chef tegen, „maar dat kan van de Times niet worden gezegd. Dat is een ernstige krant.”

„Dat kan wel,” mopperde Baxter verder, „maar ik stel geen belang in hetgeen de bladen gelieven te schrijven.”

„Veroorloof mij u te zeggen,” zei Marholm, „dat het anders voor u van het grootste belang zou zijn, indien u thans de courant las. Daarin staat iets over Raffles.”

„Over Raffles? Komt die schelm weer opduiken?”

„Hij zal komen opduiken, hij heeft aan de couranten een brief geschreven, waarin hij zich bereid verklaart, de weddenschap tusschen lord Aberdeen en lord Parkins aan te nemen.”

„Is dat werkelijk waar?” vroeg Baxter zenuwachtig.

„Het is de waarheid! En ik maakte mij reeds bezorgd over uw lang wegblijven. Ik dacht, dat u met Raffles een ontmoeting had gehad.”

„Ik ben sprakeloos,” steunde Baxter, „ik weet niet meer wat ik zeggen zal.

Ik geloof, zoolang de Engelsche justitie bestaat, heeft nog nooit zoo'n misdadiger als deze Raffles den Engelschen grond betreden.”

„Dat is ook mijn meening,” sprak de „vloot” tamelijk koel, „Raffles is eenig!”

En in stilte voegde hij er aan toe: „Maar inspecteur Baxter is ook eenig.”

Terwijl Marholm in zich zelf sprak, zat Baxter voor zijn schrijfbureau en trommelde zenuwachtig met de vingers op het tafelblad.

„Hoor eens, Marholm,” riep hij na een poos nagedacht te hebben.

„Wat wenscht u, inspecteur?”

„Houd jij het inderdaad voor mogelijk, dat Raffles mij zulk een poets kan bakken?”

De „vloot” trok zijn breede schouders op en antwoordde:

„Bij Raffles en den lieven God is alles mogelijk. Ik houd de zaak niet voor onmogelijk.”

De hoofd-inspecteur begon luid te kermen:

„Ik sta op het punt om krankzinnig te worden; zeg eens, Marholm” — zijn stem nam een jammerenden toon aan — „waarom vervolgt

die Raffles mij toch zoo onafgebroken? Wat heb ik hem eigenlijk gedaan?"

„Gedaan hebt u hem in het geheel niets!" luidde het antwoord. „Doch u wil hem iets doen, en daartegen wil hij zich beschermen! Hij bewijst u, dat hij met u speelt als een kat met de muis."

„En hou je dat voor billijk?"

Marholm haalde de schouders op.

„Billijk! Billijk!" zei hij, „wat is nu billijk? Vooral in ons vak! Kom nu toch bij de heeren dieven, inbrekers en moordenaars toch niet aan met argumenten van billijkheid."

„Als hoofd-inspecteur van politie moet u aan dergelijke dingen gewend raken."

„Ik wou, dat de duivel hoofd-inspecteur van politie in Londen was, zoo lang als Raffles bestaat."

„Een pretje is het niet!"

„Dat moet het ook niet zijn," kritiseerde de „vloot" bij zich zelf.

„Denk maar eens na!" ging Baxter op meewarigen toon voort. „Herinner je je Marholm, in welke treurige omstandigheden die kerel mij reeds zoo dikwijls gebracht heeft?"

Doch ik zeg je, Marholm, wanneer hij nog éénmaal tegenover mij komt te staan, dan is er geen pardon meer, ik trek mijn revolver en schiet hem als een dollen hond neer."

„Waarvoor men u aan de galg zou hangen, mijnheer de hoofd-inspecteur. Dat moogt u niet doen."

„Laten zij mij aan de galg hangen! Met het grootste genoegen zou ik mij den strop om den hals laten leggen, ik sterf dan met de voldoening, dien schurk, die met den duivel een verbond sloot, onschadelijk te hebben gemaakt."

„Ik begrijp niet," zei Marholm, „waarom u altijd zoo woedend op Raffles bent. Volgens mijn overtuiging doet hij toch absoluut niets, dat u kan ergeren."

Hij neemt zich in acht, omdat u hem wilt arresteren, en daarin heeft hij ten slotte gelijk."

„Wanneer je je nog eenmaal dergelijke woorden veroorlooft, klaag ik je bij den lord mayor wegens gevaarlijke anarchistische ideeën aan. Je schijnt te willen zeggen, dat Raffles een eerbaar en onschuldig vervolgd lid der maatschappij is."

„Dat hij onschuldig is," hernam Marholm, „wil ik niet beweren. Trouwens wie onzer kan met de hand op zijn hart zeggen, dat hij onschuldig is? Wij hebben allen onze kleine en groote gebreken, het is maar de vraag, of zoo'n gebrekje ons in conflict met de wet brengt. Maar dat Raffles een eerbaar lid van de maatschappij is, dat staat bij mij vast. Een men-

schenleven is hem heilig en ik behoef u toch waarlijk er niet op te wijzen, dat hij alleen dáár steelt, waar de opgestapelde kapitalen door frauduleuze handelwijzen of oneerlijke practijken zijn verkregen, ook al loopt zoo'n rijkard vrij rond, daar hij precies tusschen de mazen der wet weet door te sluipen."

Baxter, die zich onder het praten van Marholm meer en meer opgewonden had, barstte nu in woede los en een slag met de vlakke hand op de schrijftafel gevend, zoodat de inkt uit den inktkoker omhoog spatte, riep hij uit:

„Daar heb ik allemaal niets mee te maken. Raffles heeft maling aan de wet en doet dingen, welke het mij tot plicht maken hem te arresteren. Ik ben het aan mijn betrekking verplicht, dien schurk onschadelijk te maken."

„Waarvoor u hem natuurlijk in handen moet hebben, mijnheer de hoofd-inspecteur," merkte Marholm op.

„Ik zal hem wel krijgen, wees daarvan overtuigd, al moest ik mij met den duivel schriftelijk verbinden."

„Doe dat liever niet," schertste de „vloot" „en buitendien geloof ik, dat hij u niet zou antwoorden. Hij heeft toch volgens uw meening met Raffles een verbond gesloten, en met hem kunt u niet in concurrentie komen."

De hoofd-inspecteur van politie wierp zijn secretaris een woedenden blik toe en riep:

„Hou je mond! Met jou kan men inderdaad geen verstandig woord spreken, je wordt altijd onmiddellijk persoonlijk."

Daarna riep hij den dienstdoenden politie-sergeant uit de voorkamer en sprak tot dezen:

„Let er op, dat van heden af aan steeds het dubbele aantal politieagenten in de voorkamer is. Je hebt zeker het ochtendblad gelezen, en naar alle waarschijnlijkheid hebben wij dien vervloekten schurk Raffles hier te verwachten."

Op denzelfden tijd, dat Baxter zijn voorzorgsmaatregelen nam, was Raffles met Brand naar de Windsorclub gegaan, en het eerste, wat men hem vertelde, was het bericht, dat Raffles in de avondbladen de weddenschap had aangenomen.

De president van de club, Lord Cramsten, die weer voor den haard op zijn gewone plaats zat, beweerde, toen lord Parkins en Raffles bij hem stonden:

„Mylords, ik denk, dat u van de weddenschap zult moeten afzien, want door het openbaar maken der geschiedenis behoort het toch tot de onmogelijkheden, dat Raffles, hoe handig hij ook is, deze onderneming kan uitvoeren. Ik raad den beiden heeren, van de weddenschap af te zien."

„Ik ben helaas niet van dezelfde meening, uw lordschap," antwoordde Raffles, „doch ik beweer, dat ten gevolge der openbaarmaking deze weddenschap voor Raffles juist een groote aantrekkingskracht zal hebben."

Onder dit gesprek waren verschillende leden naderbij gekomen en weldra was de weddenschap het middelpunt van de gesprekken. De meeningen waren verdeeld en daar er nog verschillende heeren waren, die den vorigen keer niet hadden gewed, doch nu wèl een kansje wilden wagen, daar het voor Raffles zooveel moeilijker was geworden het kunststuk uit te voeren, had Lord Aberdeen, alias Lord Edward Lister, zijn handen vol met het noteeren van nog een aantal bedragen, die door andere heeren werden ingezet om te wedden, dat Raffles niet in zijn stoutmoedig plan zou slagen.

Daarna gingen de heeren naar de eetzaal om daar te soupeeren.

Brand bemerkte, dat na afloop van het souper zijn vriend kleine briefomslagen hier en daar op de tafeltjes legde, waarna hij evenals de andere heeren, naar de conversatiezaal ging.

Nu kwam een bediende van de club naar hem toe en gaf hem dezelfde smalle witte enveloppe, waarop geadresseerd stond:

Zijn lordschap Lord Aberdeen,
Windsorclub.

„Wie gaf u dezen brief?" vroeg Raffles den lakei.

„Een kruier, mylord."

„Het is goed, dank u," antwoordde de lord en scheurde de enveloppe open.

Met een schijnbaar uiterst verwonderd ge-laet nam hij er een visitekaartje uit, las dit en begon luidkeels te lachen.

„Vermakelijk!" riep hij, zoodat de omstanders het konden hooren, vervolgens gaf hij het visitekaartje aan den president van de club, lord Cramster.

De oude lord zette zijn lorgnet op en las.

Hij had nauwelijks een blik op het kaartje geworpen, toen hij verschrikt zijn lorgnet liet vallen, haastig opsprong en uitriep:

„Goddam, lees ik goed?"

„Wat is er?" vroegen de omstanders verschrikt.

In plaats van den verbluftten president van de club antwoordde Raffles:

„John Raffles, mijn heeren, zend mij zoo juist door een kruier zijn visitekaartje en deelt mij het volgende mede:

„Uw lordschap deel ik hierbij mede, dat ik morgennamiddag tuschen 6—7 uur de arrestatie van Baxter zal uitvoeren. Ik verzoek de heeren van de club, zich om zeven uur naar het hoofdbureau van politie te begeven om zich hiervan te overtuigen.

De gezamenlijke heeren hebben zich met hun eerewoord tegenover mij te verplichten, vóór dien tijd géen woord daarover uit te laten.

Ik was zoo vrij, voor de overige leden der club couverten met denzelfden inhoud op verschillende tafeltjes neer te leggen."

Een oogenblik stonden allen verstomd.

Het was toch eenvoudig onmogelijk, dat Raffles in de club was geweest, zonder dat iemand hem opgemerkt had, en zijn visitekaartjes daar gedeponeed had.

„Vooruit, gentlemen!" riep lord Aberdeen, alias Raffles, „laat ons de kaartjes van den Grooten Onbekende gaan zoeken."

Als een troep jachthonden stoven de leden van de club uiteen om te gaan zoeken, en het duurde niet lang of zij hadden de voor hen bestemde berichten gevonden.

Te vergeefs peinsden zij er over, hoe of het mogelijk was geweest, dat Raffles dit kunststuk had kunnen klaarspelen.

Het was een feit, dat ieder van hen een visitekaartje van Raffles in handen had.

Toen Raffles des nachts met Brand naar huis ging lachte hij in zijn vuist en sprak:

„Ik hoop morgen den hoofd-inspecteur van politie Baxter eindelijk het bewijs te leveren, dat hij net zoo min voor zijn betrekking geschikt is als een nachtwacht voor dien van veldheer."

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Baxter in de val.

Den volgenden ochtend ontving hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard een merkwaardigen brief. Eerst las hij hem ietwat onverschillig door. Toen hij hem echter voor den tweeden keer bestudeerde, verdween zijn wantrouwen en mompelde hij in zichzelf:

„Hm, waarom zou dat niet mogelijk zijn?”

Bij deze woorden keek de dichtbij hem zittende Marholm op en dacht:

„Nu ben ik toch nieuwsgierig, wat die man steeds in zich zelf mompelt. Zou hij weer een minnebrief ontvangen hebben?”

De „vloo” behoefde zijn nieuwsgierigheid niet lang te bedwingen, want inspecteur Baxter gaf hem den brief en zei:

„Lees eens, Marholm, welk een merkwaardigen brief ik gekregen heb.”

De secretaris nam hem aan en verdiepte zich in de volgende regels:

„Zeer geachte heer hoofd-inspecteur van politie!

Met dit schrijven richt ik het verzoek aan u, mij binnenkort te willen ontvangen, daar ik een belangrijke uitvinding heb gedaan. Het betreft niets minder, dan dat ik een machine heb ineengezet, die in staat is, iederen misdadiger zonder moeite vast te houden en te straffen.

Deze uitvinding heb ik eenigen tijd geleden voltooid en ik wachtte op een gelegenheid om haar u bij een bijzondere gelegenheid te kunnen toonen. In verband met de dwaze geruchten over een poging van den meesterdief Raffles om u te arresteeren, iets dat naar mijn bescheiden meening totaal onmogelijk is, daar u gewaarschuwd zijt en dus wel niet zoo dwaas zult zijn, om u noodeloos in gevaar te begeven, meen ik, dat de tijd voor deze werkelijk unieke uitvinding gekomen is.

Daar u in verband met het bovengenoemde geval-Raffles zich wel niet buiten het goed bewaakte bureau van Scotland Yard zult begeven, ben ik gaarne bereid met mijn machine tot u te komen en

verzoek ik u mij een tijd te bepalen, wanneer het u gelegen komt.

Hoogachtend,
GEORGE PEAKE.”

„Wat zeg je dáárvan?” vroeg nu de hoofd-inspecteur, toen hij bemerkte, dat Marholm den brief gelezen had.

„Ja,” sprak deze geuwend, „voorloopig durf ik in het geheel niets te zeggen. Een gekke naam: een machine om misdadigers te vangen.”

„In hoeverre? Ik vind den naam uitstekend; waarom, Marholm, kan zulk een machine niet uitgevonden zijn, die in staat is misdadigers te straffen?”

De „vloo” knikte lachend voor zich heen en keek naar zijn akten.

„Ja, ja,” meesmulde hij, „u hebt groot gelijk, wanneer de menschen het niet klaar kunnen spelen, zou het in het geheel niet zoo verkeerd zijn, om dit door een machine te laten doen. Wij leven toch in het tijdperk van machines.

„Goddam, hoeveel soorten machines bestaan er niet, de kamers worden reeds met machines schoongemaakt en buitendien nog zooveel andere dingen meer!

„Eerlang zal men de menschen afschaffen en in plaats van hen zal hier een machine rondloopen, doch zoo ik u reeds zei, ik houd het niet voor zoo onmogelijk, dat de een of ander een dergelijk voorwerp heeft uitgevonden.”

„Hij zal die uitgevonden hebben!” riep Baxter vol geestdrift uit. „Hij heeft haar uitgevonden, want deze brief is door een vakman geschreven, en weet je, Marholm, ik verbeeld mij dat de machine veel overeenkomst zal hebben met een aeroplane dat ze van achteren een kast heeft en over de menschen heen vliegt en met grijptoeustellen den misdadiger pakt en in de kast steekt.”

„Prachtig!” lachte Marholm, „daar hapert echter iets aan.”

„Nu, daar ben ik nieuwsgierig naar.”

„Natuurlijk!" zei de secretaris, „of kunt u mij verklaren, hoe deze machine de bekwaamheid bezit tusschen de menschen den misdadiger te vinden?"

„Nu, dat is toch geen kunst!" meende Baxter.

„Wat, is dat geen kunst? Neem mij niet kwalijk, mijnheer de hoofd-inspecteur. Dat is immers zelfs voor ons menschen een groote kunst!"

„Ja, Marholm, met ons menschen is dat geheel iets anders, een machine kan juist zooveel méér doen dan een mensch. Kijk eens, bij een machine is dat zeer eenvoudig.

„Die pakt eenvoudig ieder die zij krijgen kan, en geloof mij, Marholm, volgens mijn theorie is behalve de politie en de gerechtsambtenaren ieder mensch van elken leeftijd een geboren misdadiger.

„Zij moeten allen gepakt worden, dan zouden wij eindelijk rust krijgen, en konden ongestoord door het leven gaan."

„Ja, ja, ja, ja," sprak de „vlooi", „dan konden wij in vrede eens behoorlijk uitslapen. Dan zou er ten minste geen mensch meer zijn, dien wij behoefden te vervolgen. Maar het zou toch weer zijn nadeelen hebben.

Wij zouden eenvoudig door vervetting ten gronde gaan, onze energie zou verloren gaan, omdat hij er niet meer was, onze teerbemimde John Raffles."

„Houd op, ik dacht wel, dat die naam weer komen zou.

„Wanneer je nog eenmaal den naam van den schurk durft noemen, smijt ik je mijn inktkoker naar het hoofd," riep Baxter woedend.

Het scheen werkelijk, dat Baxter meende wat hij zeide, want hij had den zwaren inktkoker uit den standaard van zijn lessenaar gehaald en vertoonde veel lust dat voorwerp naar het hoofd van zijn secretaris te smijten.

Deze echter had daar niet veel zin in en hield zich stil, stak zijn neus zoo diep mogelijk in de papieren, die voor hem lagen, zoodat er van zijn hoofd niets meer viel te ontdekken, dan den bos zwart haar, die er boven uitstak.

Baxter, die dat zag, zette den inktkoker met een blik van triomf weer op zijn plaats en begon het bureau op en neer te wandelen.

Hij overlegde wat hij moest doen, want hij was het waarlijk nog niet met zich zelf eens. Hij was dom genoeg om niet in te zien, dat die brief een mystificatie was, schijnbaar op zeer vertrouwen-wekkenden toon geschreven, om den inspecteur zand in de oogen te strooien.

Deze echter zag de schrijfwijze juist aan

voor die van een degelijk en verstandig man en had veel lust den uitvinder bij zich te laten komen, om hem de machine te laten demonstreeren.

Alleen kon hij echter niet besluiten en hij besloot er nog eens met Marholm over te praten. Alsof ze zooveen niet de grootste ruzie hadden gehad, opende Baxter het gesprek met de vraag:

„Wat doen wij nu met den brief?"

„Die brief is onzin!" antwoordde de secretaris. „volg mijn raad en beantwoord den brief niet. Zulke machines bestaan er niet, of de kerel is krankzinnig, of hij wil met u den draak steken."

„Dat geloof ik niet", antwoordde Baxter, „men zou het in dat geval niet wagen, met zijn volledigen naam te onderteekenen. De uitvinder heet George Peake en woont Flowerstreet 16. Een grap zou hem duur te staan komen."

„Dan is het een krankzinnige," meende Marholm, „en het zou zeer goed zijn, wanneer men hem gevangen nam of hem voorstelde, een machine voor krankzinnigen te maken.

Kort en bondig, ik waarschuw u, inspecteur, blijf er met uw vingers af."

De vlooi stak nu, nadat de eerste pauze was ingetreden, een pijp aan, terwijl inspecteur Baxter, die heden geen trek had om te lunchen, een sigaar opstak.

Het gesprek met zijn secretaris had hem niet overtuigd. Integendeel, hij was, evenals sommige kinderen, juist nu meer en meer geneegen op de zaak in te gaan en hij hervatte zijn rustelooze wandeling door den kamer.

„Wie weet", mompelde hij in zichzelf, „of deze mr. Peake niet een opzienbarende uitvinding heeft gedaan, en of het van mij geen domheid zou zijn, wanneer ik hem niet wil ontvangen."

Na nog een poosje aldus met zich zelf te hebben geredeneerd, iets waarbij hij natuurlijk geen tegenspraak ondervond, scheen hij een kloek besluit te hebben genomen, want op eens stevende hij regelrecht naar zijn lessenaar, nam een vel papier en zonder het aan zijn secretaris te vragen, iets wat hij anders altijd deed, schreef hij den volgenden brief:

George Peake, Esq.,

Londen, Flowerstreet 16.

Zeer geëerde heer!

Uw brief heb ik ontvangen en, naar aanleiding daarvan zal het mij zeer verheugen, wanneer u mij uw machine mor-

gennamiddag om zes uur in mijn kamer op Scotland Yard wilt toonen.

Hoogachtend,

BAXTER,

hoofd-inspecteur van politie.

„Ha", dacht de „vloot" bij zichzelf, „wanneer hij brieven schrijft, die hij mij niet dicteert, dan heeft de domheid geen grenzen. Dan voert hij iets in zijn schild, wat ik niet weten mag. Ik wil tien pond tegen een shilling wedden, dat hij zooveel aan den uitvinder heeft geschreven en van plan is op de zaak door te gaan."

Den volgenden dag richtte Baxter het zoo in, dat de dienst van zijn secretaris reeds om vijf uur geëindigd was, zoodat hij ongestoord den uitvinder met zijn machine zou afwachten.

Het was tegen zes uur, toen er aan de deur van het vertrek van den hoofd-inspecteur werd geklopt en de dienstdoende politieagent een visitekaartje aanbood, waarop te lezen stond:

GEORGE PEAKE, Flowerstreet 16.

„Breng den heer hier," sprak Baxter tot den agent, „en zorg er voor, dat ik door niemand gestoord word. Ge weet, dat mijn dienst om zes uur geëindigd is en eerst morgen vroeg weer begint. Ik wil niet, dat iemand wordt medegedeeld, dat ik nog in de Yard aanwezig ben."

„Zeer goed, mijnheer de inspecteur," antwoordde de agent, maakte rechtsomkeert en liet eenige seconden later een bejaard heer binnentreden, die een blauwen bril droeg en den indruk van een geleerde maakte.

Hij werd gevolgd door twee arbeiders, die een groote kist droegen. De kist was zóó groot, dat zij er bijna als een kast uitzag, en de beide arbeiders hadden moeite het voorwerp te dragen.

Nadat zij de kist hadden neergezet, betaalde de mr. Peake hen en deze bevond zich nu met den politiechef alleen.

Na de gewone plichtplegingen sprak inspecteur Baxter:

„Ik ben werkelijk bijzonder nieuwsgierig, uw machine te leeren kennen, Mr. Peake."

„Het verheugt mij dit te hooren, mijnheer de hoofd-inspecteur," antwoordde Peake, die het een vereischte scheen te vinden, Baxter met zijn volledigen titel aan te spreken, iets waarmede de man blijkbaar heel vereerd was.

„Het verheugt mij dit te hooren en ik meen te mogen veronderstellen, dat ik eindelijk iemand gevonden heb, die mijn werkelijk zeer ingenieuze vinding recht zal laten wedervaren.

„Alleen een practische machine, die steeds nauwkeurig werkt, zal in staat zijn ons eindelijk tegen de misdadigers te beschermen en hen onschadelijk te maken. Ik ben van de gedachte uitgegaan, dat een machine honderdmaal meer arbeid verricht, dan een enkel mensch, hetgeen ik u spoedig hoop te kunnen bewijzen.

„Vooral mijn machine houdt elken misdadiger absoluut vast. En wanneer hij het toch nog durfde wagen, te willen ontvluchten, dan zou hij door de machine ge Guillotineerd worden. Kijk maar eens, mijnheer de hoofd-inspecteur."

Hij opende de kist en Baxter zag een toestel voor zich, dat hem werkelijk aan een guillotine herinnerde.

„Deze machine", ging de uitvinder voort te verklaren, „kan men achter iedere deur vastschroeven, achter ieder venster, en kan men als een groote val opzetten.

„Op het oogenblik, dat een misdadiger door het venster klautert, houdt de machine hem vast, en de bijl valt op het oogenblik, dat hij weder terug wil, op den misdadiger neer. U veroorlooft mij wel, dat ik het u voordoe. Mag ik u verzoeken, mijnheer de hoofd-inspecteur?"

„Wilt u dat niet liever met u zelf probeeren?" vroeg Baxter.

„Nee, nee, dat gaat niet. . . . U zoudt niet in staat zijn mij uit de machine te verlossen en ik zou mijn leven daarbij kunnen verliezen. Doch ik wil het u wijzen, opdat u zich er persoonlijk van kunt overtuigen, hoe prachtig mijn machine werkt."

De inspecteur begon van angst te rillen, toen hij aarzelend de machine naderde en, om niet laf te schijnen, datgene wilde doen, wat de vreemdeling van hem verlangde.

Daar de uitvinder zag, dat Baxter lang niet gerust was over de uitwerking van het gevaarlijke ding, stelde Peake hem gerust en zei:

„Ge behoeft niet bevreesd te zijn, mijnheer de hoofd-inspecteur, het is natuurlijk geen aangenaam gevoel, maar ik ben er bij en draag er natuurlijk zorg voor, dat u niets kan overkomen. Ik weet echter nog wel een middel, om het u te toonen. Ziet u hier dit schroefje, kijk, als u dat een halven slag naar links draait, dan komt degene, die in de machine zit, weer vrij. Ik zal de machine nu bij deze deur opstellen en dan binnenkomen, alsof ik een dief was. Als ik vast zit, draait u het schroefje een halven slag naar links, niet vergeten hoor, en

dan ben ik weer vrij. Gaat u nu even de kamer uit, want het opstellen van de machine is nog geheim, zoodra het patent aan de regeering is overgedragen, zal ik natuurlijk alles bekend maken. Zoodra ik fluit, treedt u door deze deur binnen, want voor de tegenovergestelde deur zet ik de machine op. Ik kom dan ook binnen en u kunt de machine zien werken. Denk om het schroefje, een halven slag naar links!"

Baxter knikte heftig met het hoofd, ten teken, dat hij de instructies begrepen had en verdween vergenoegd glimlachend, daar hij nu niet meer als proefkonijntje voor de gevaarlijke machine behoefde te fungeeren, door de deur, welke naar het aangrenzende wachtlokaal leidde. Hij bleef daar wachten tot hij het afgesproken fluitsignaal zou hooren.

Het duurde eenigen tijd voor dit het geval was, want de vreemdeling moest de machine opstellen. Baxter liep in dien tijd in het wachtlokaal op en neer, een deuntje fluitend en nu en dan in zijn handen wrijvend over de bijzonder mooie uitvinding der machine, die hij in gedachten reeds „De Hinderlaag voor Dieven" gedoopt had en die door zijn bemiddeling ongetwijfeld aan de verschillende bureaux van politie zou worden ingevoerd. Als de goede man dat niet gedaan had, maar in plaats van heen en weer te loopen, eens door de deur heen, in zijn kamer had kunnen zien, dan zou hij hebben waargenomen, dat de uitvinder zich niet aan zijn afspraak hield en het toestel niet aan de tegenoverliggende deur opstelde, doch voor de deur, welke hij zoeven was doorgegaan.

Baxter was daar echter onkundig van en toen het fluitsignaal weerklonk, stapte hij onmiddellijk naar de deur, opende deze en . . . voelde zich door iets hards van achter naar voren geduwd.

Het volgende oogenblik had hij een visioen van hout, ijzer en staaldraad, waarna hij over iets struikelde, viel en tamelijk onzacht op een plank terecht kwam. Deze plank kipte iets naar voren, hij voelde zijn hoofd tusschen twee balken doorglijden, er klapte iets dicht en zijn hoofd zat onwrikbaar vast.

Dat alles was zóó snel in zijn werk gegaan, dat hij geen tijd had gehad ook maar één kreet te uiten. Hij tastte nu met zijn handen om zich heen, verdraaide zijn oogen en kreeg nu Peake, den uitvinder, te zien, die vlak bij het toestel stond, om de uitwerking er van na te gaan.

Hij wilde juist het woord tot den uitvinder

richten, toen deze zelf het woord nam en zei:

„Kijk, door een misverstand zijt gij nu toch door de machine gegrepen, mijnheer de hoofd-inspecteur. Het is wel geen aangename gewaarwording, maar pijn hebt ge u niet gedaan en het is toch veel beter iets zelf te ondervinden, om er later met des te meer zekerheid en ervaring over te kunnen praten.

„De machine werkt uitstekend, niet waar? Gij zit er in vóór ge het weet en kunt u zelf onmogelijk meer bevrijden.

„Veronderstel nu," ging de uitvinder voort, „dat op dit oogenblik, door middel van elektrische draden, die u natuurlijk niet kunt zien, de bijl neervalt."

Thans werd Baxter vreeselijk angstig; hij had reeds niet meer aan de bijl gedacht. Maar hij hoorde een gedruisch boven zijn hoofd en zag nu, dat de uitvinder een hevel aan de machine omdraaide.

„Op het oogenblik, waarop ge u terugtrekt, mijnheer de hoofd-inspecteur," zei deze, „valt de bijl naar beneden en zou u in tweeën snijden."

„In 's hemels naam, sir, pas toch op, dat er geen ongeluk gebeurt," jammerde de inspecteur in doodsangst.

„Wees onbezorgd, ik wilde u slechts toonen, hoe gemakkelijk het is, met mijn machine iemand onschadelijk te maken," zei Peake een stoel nemend en die zoodanig voor Baxter plaatsend, dat hij hem goed kon zien. Daarop stak hij een sigarette op, begon te rooken en zei:

„En nu, mijnheer de hoofd-inspecteur, wensch ik u een zeer aangenaam en vroolijk uurtje.

„Weet dan, dat ik uit oude vriendschap slechts een grap met u wilde uithalen. Ik raad u nu ten sterkste aan, u niet te bewegen en vooral uw hoofd niet terug te trekken, ge zoudt dan een kind des doods zijn.

„Opdat ge echter zult weten, aan wien ge het genoeg van dit oogenblik te danken hebt, ben ik zoo vrij mij aan u voor te stellen. Mijn naam is. . . John Raffles."

Het was alsof de hoofd-inspecteur van politie door een bliksemstraal getroffen werd. Met uitpuilende oogen keek hij den man aan, die, terwijl hij rustig zijn sigaret rookte, den inspecteur bleef aanzien.

De inspecteur begon te smeeken, hem te bevrijden, doch Raffles was niet te bewegen.

„U moet hier in dezen toestand eenige uren blijven, geachte hoofd-inspecteur," zei hij. „Ge

moet namelijk weten, dat het hier om een weddenschap gaat, omdat ik het in mijn club heb bekend gemaakt, dat ik u binnen een week gevangen nemen zou en wel in uw eigen kamer in het hoofdbureau van politie Scotland Yard."

Het angstzweet brak den hoofd-inspecteur uit; hij zag, dat Raffles zijn hoed opzette, terwijl deze hem vermaande, om zich in 's hemels naam niet te bewegen.

En met een laatste „good bye, mijnheer de hoofd-inspecteur!" verliet de bezoeker het bureau.

Baxter begon om hulp te roepen, maar daar hij de agenten weggestuurd had, was er niemand die hem hoorde. De minuten schenen hem eeuwen. Zijn knieën knikten, want de half gebukte, half liggende houding was ondragelijk.

Maar hij waagde het niet, zich te bewegen. Eindelijk, tegen zeven uur, nadat hij reeds meer dan een uur in dezen betreurenswaardigen toestand had doorgebracht en hij bijna van zijn stokje viel werd de deur geopend.

Onder den uitroep van „wel mijnheer de hoofd-inspecteur, wat gebeurt hier toch," kwam Marholm binnen, vergezeld van eenige vreemde heeren en een stuk of vijf dagblad-reporters.

Lachend gingen zij naar Baxter toe, die met woedende blikken hen van uit zijn val aankweekte.

„Help, help, redt mij toch mijneheeren; maar raakt in godsnaam de machine niet aan!" verzocht hij.

„Wel, wat is hier dan te redden, waarom trekt ge uw hoofd niet eenvoudig terug, wat bezielt u toch?" vroeg Marholm.

„Ik kan niet," kermde Baxter; „ik bid u, om godswil, helpt mij. Als ik mijn hoofd terugtrek, dan valt de bijl naar beneden."

De heeren begonnen allen te lachen en Marholm proestte het uit:

„Nee, maar... mijnheer de hoofd-inspecteur," riep hij met door lachen haperende stem uit, „wie heeft u dat toch wijs gemaakt? ga één stap terug en u bent vrij. Blijf daar toch zoo niet staan, het is dunkt me, niet om uit te houden."

„Ik durf niet," jammerde Baxter weer, zodat allen opnieuw begonnen te lachen.

„Ach wat, kom," zei Marholm nu tamelijk ruw, alsof hij zich ergerde over de dwaasheid van zijn chef, „vooruit!" En hij pakte den

hoofd-inspecteur bij de schouders, gaf een flinken ruk en trok hem terug.

Beschaamd keek Baxter naar de bijl, die niet neer gevallen was.

„Mijn God, wat was ik een ezell!" zei hij. „Dat ding is immers niet neergevallen!"

„Sta ons toe, dat wij ons aan u voorstellen," zei een van de andere heeren; „ik ben de president van de Windsorclub en kwam mij ervan overtuigen of Raffles de voorwaarden van de weddenschap inderdaad heeft vervuld."

„Ach," riep Baxter, „ik zie nu in, dat men mij duchtig beet genomen heeft; de uitvinder van deze machine is een zwendelaar en het was er hem alleen om te doen, om de weddenschap te winnen."

Lachend gaven de aanwezige heeren hem de verzekering, dat het zoo was; maar Baxter was woedend en het scheelde niet veel of hij had een stoel genomen om de guillotine stuk te slaan.

„Houd op!" riep Marholm; „het zou jammer zijn, dat deze uitvinding van Raffles werd vernield; het is de mooiste muizenval, die er bestaan kan. Dat ding krijgt historische waarde."

„En dat zou een machine zijn om misdadigers te vangen," sprak Baxter hoonend. „Het lijkt wel snert. Als er een kerel inzit, kan hij er zóó weer uit!"

„Dan begrijp ik niet, dat u er zoo lang in bent blijven zitten," wilde Marholm zijn chef toevoegen, maar hij bracht het niet verder dan de eerste woorden, daar Baxter hem opnieuw dreigde, hem den inktkoker naar zijn hoofd te gooien.

Intusschen waren de leden van de Windsorclub en de journalisten heen gegaan; eenigen van hen hadden fotografische opnamen gemaakt en eenige uren later kon geheel Londen in de avondbladen lezen, welk een poets Raffles den hoofd-inspecteur Baxter had gespeeld.

Des avonds ging het in de Windsorclub vroolijk toe; de champagne stroomde en lord Aberdeen, die al zijn weddenschappen gewonnen had, werd door de clubleden gevierd alsof hij Raffles in eigen persoon ware.

Men dronk herhaaldelijk op zijn gezondheid en op het doelmatige van de hinderlaag voor dieven, ofschoon de val nog geen werkelijk misdadiger had bevat, maar tot vermaak van geheel Londen een eenvoudigen domoor, na-

melijk den hoofd-inspecteur van politie Baxter.

Maar zóóveel uitgelatenheid en vroolijkheid kon in de Windsor Club en in de stad niet heerschen, of zij werd overtroffen door de stille vreugde en innige dankbaarheid van vele

armen en nog meer noodlijdende gestichten, die een paar dagen daarna met rijke giften werden bedacht, welke giften allen kwamen uit de beurs van Lord William Aberdeen, die in goedheid nog overtrof wat Raffles, zijn tweede geheimzinnige-ik, aan genialiteit bezat.

De volgende aflevering (No. 65) bevat:

Het Geheim van de Geldkist.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister surnommé Sinclair, le grand Inconnu,

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofd hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, **Lord Lister**, genaamd **John C. Raffles**, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.
London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz, enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspektieur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.